

بیر خانی کنج کین کین کین کین کین کین کین کین

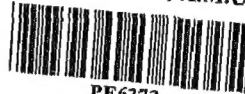
الوان قادی

در مطبع بوستان العاشقین و نای طبع

مکتب

کتابخانه

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE6372

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

خوردم از جام خضر آبی که میسوزد مرا
بارد و کرده ام آبی که میسوزد مرا
از تپا چنگ مضرا بی که میسوزد مرا
در نماز آیت محرابی که میسوزد مرا

داد عشقم باده نابی که میسوزد مرا
تازه عاشق گشته ام چشتم ز خون دل پر است
شب فغانم برده بود از باد مطرب صبحدم
قبله شخانه را گویند ابروی بت است

شد مقیم گوشه ویرانه مایه دوست
بافت قدسی کنج نایابی که میسوزد مرا

چند را بای بگل رفت بود
طرح آتش که برداشت نکاح
شعله آید بطلبکار رسد پرو
کار صد تو بیکند گد به مستبنا

تا بود گد که آباد شود و گرسایه ما
از ان سوختگانیم که سهار از بل
عشق پیوسته بدین حال دلم میگردد
جرم منچو رون مانیت کلم از طاعت کس

مروت دیوانه شنیدن ز خردمند می نیست	باقدان گوش بگوش بگوش نذر کاشانه ما
چون سبندی که بود بر سر آتش قدری	هرگز آرا نمیگیرد دل دیوانه ما
ما ز رویش کلماتان کردم نگاه خویش را شکوه درون گذشت از سحر او بنیم سر است میشود منم سوز سینه از درد و دگر افهمد سوز دیوان بر بری و دلپاش کباب	خود ز دم آتش بدست خود کیا خویش را بچکس چون خود نمیدانند گناه خویش را نخوش است آورده ام با خود گواه خویش را وای گریه کردم از دل رخت آه خویش را
میت قدسی مقام تنهایی جز کس بر سر	چون نذارم عزت نخت سباه خویش را
دل بستگی نماند بوارستگی مرا آسودگی بشرت بر کم جلا ج نیست روزی که جامه بفرزد اجاب دوختند	و امر بستگی میل از دل بستگی مرا دشمن طیب گشت درین بستگی مرا عشقیت قبول کرد و بشا بستگی مرا
قدسی رود طیف حریفان زبزم او	هرگز نخواهد باز بدل بستگی مرا
ز سحر کرد خسر دار و صل مرا ز عشق تا شدم آسوده زار بر گشتم چو گفتش ز چه بستی مگر بخونم گفت	صلای گشت خوان میدید بچار مرا خرد و نشا و این یاده از نهار مرا مگر برای همین بسته بود کار مرا
ایضا	
کی بود بخطر نیستی و سستی ما	تفاوتی نبود در قمار و سستی ما ز می پرستی ما، خویشین پرستی ما

گدازشت بستم اندوه و در عشق آید	رسید فوشت ایام تنگدستی ما
بود بدیده نادیده قدر گاه جو کوه	بلند قدر نماید فلک ز پستی ما
عجب کرد و نه جز اینم توان غبارت کرد	خراب کرد و عشق است ملک هستی ما

ایضا

خجسته کوشیده از چشم تیان خوب مرا	داده جاد و جود دل طفل محبوب مرا
شاید که بشکستیم دل و دلم یادش و بد	ای صبا که شفته تیر کن ز کعبه محب مرا
مدعی بنویسش نمی بچید جو مکتوب از محب	تا گرفت از دست قاصد یار مکتوب مرا
کمی کشاید دور از آن رخ دلی نظر بر محب	بسته عشق از غیر یوسف دیده یعقوب مرا

ایضا

آه سحر نتیجه شیر ز میب بد مرا	مخل امید چین گریه هر میب بد مرا
خون میکند غمت جگر مرا هزار بار	تا ملک پیاله خون جگر میب بد مرا
بیهوشیم بطرز هر یغان بزم نیست	ساقی می از صبو حی دگر میب بد مرا
افتاده ام بدست کسی که غم و حسن	نی میکند مرا دانه سر میب بد مرا

قدسی شود جو معرکه رستم خرم

غمش فشانده ز دامن غبار تنگ مرا	کسی چه میکند ای قضای تنگ مرا
زینس که تیر تر اصید در نظر دارد	غلط نموده بمرگان بر خدنگ مرا
بجز شکست و دم از دولت نمی آید	چه امتحان که نکردی بشیبتنگ مرا
عقاب و لطف بتا نزد وایک دگر اند	کسی چه صلح نماید ز بان جنگ مرا

کسی که از دل خود می کشد خدایت مرا	بویان قدسی
کسی که از دل خود می کشد خدایت مرا	نفس ز سینه چنان بیو می کشم و شوی مرا
ز جیب خویش سحر می بیا و جنگ مرا	بد اندیش ز عدت از بخت و بی قدری
الشی خواهم که سوزد و خرمش افلاک را دامن مانی بود شایسته چشم پاک را چون برون آیی بپوش آن روی گشتاک را رضیت یک غمزه فرمانر کس جلاک را	خند سوزد برق چشم ز خورشید خالک را چشم ما پاکست چون نور بشیر از آلودگی ذوق آتش را ساد و خلق را اگر گناه از قتل عقابان دیر می آید آبل
چید در دهری اسودگان خاک را	بر خاک پیدان پیش ازین قدری
آستین سوزد اگر چسندم از رخسار ما معصیت را خنده می آید از استغفار ما تا اگر دو چون بخشد و غنچه طرار ما	لب شود ریش از بر نام دل افکار ما سجده بکشت تو بر پر لب دل بر از ذوق نگاه نکشند در سینه پر زخم تن
نکشند در سینه پر زخم تن	نویش را قدری بر آتش نه بسوزان تا بلی
آتش نیم که شز کند خار و خس مرا گو آشنای خویش بدان بچکس مرا افتد بر چو سایه بال بکس مرا در سینه چون حساب کرده شد نفس مرا گلشن ترا سارک و گنج نفس مرا	از جان و صحبت اهل بوس مرا از زخم و خند شکون نیست با کسی هرگز ز آنه منت بال بها نند کدام حال عرض ز صحن جبین او دی خند لب نیست فرا بر تو جز بی
طعم بچسب از غم نبود با و صبار	ناله ایضا

در سایه دیوار خودم خفته می نیت	گر بر سر من سایه نیفتاد بهار را
احباب تسلی بخبان تو نگشتند	انصاف صلا می نهد این فیض گدا را
ایضا	
دارد نشان طعنت چون سرشت ما	از دور می بینم نیشسته قضا سر نوشت ما
چون دانه دل بخوشه دخر من بسته ایم	محتاج ابتیاج می بهر فست گشت ما
ایضا	
غنیم که داغ دلم دشمن است مریم زما	نمیدم شب قدر روز ما تم را
شهادت عتیق و خون جگر خیانت تو شرم	که انعطافش نه خبگر خیر ذاب مریم را
بگلشنی که نسیم دلم گزیده شسته بر آن	ز خون دل نتوان خرق کرد شرم را
بکیش بر من از دین اگر خبر دهمی	میشبت حیدری سجده دادم
ز بسکه دل بتو مشغول بود قدسی را	گذشت عمر و ندانست شادی و غم را
خط تو سرمه گشت و دیده نمنا را	لب تو تازه کند صد دم مسجرا را
بودم بر حمزاحت همیشه طعنه فروش	کسی که یافت دلش ذوق داغ و داغ را
برای لنگه شود روز وصل بار آخر	سه تاره بدم امروزر کرد و فردا را
عجب نهال شد اگر در محبت یوسف	دوباره عشق جوانی دینار را
در آتش مر حینی دلم که شعله او	هر آ و روز تماشای طور موسی را
ز خون دیده و دل بدر خیال عارض	کنم بلاله و گل فرش کوه صحرای را

چه شد که دیده قدسی از خون دیده پیرا کسی ز موج نکرده است منع دریا را	
بستی ز من توان یافتن ایام حوا غم تو کز یکشد در غم بدین کشور بیاد ناخن لعل ملائیم چه بسیار چون غمی بنده غم تنگ دل از خاطر جمع	باقایب لصب میرسد چراغ مرا چنان روم که بنیابی دیگر سراغ مرا چو کرم غوغی غم تازه کرد دماغ مرا نسیم کوه که پریشان بکند دماغ مرا
دلم زیاده خزان تازه میشود قدسی چه احتیاج نسیم و بهار و باغ مرا	
بر سبزه زرد ز بحر گرفتار خویش را بید او دوست خون ستم چرخ غایت خبرشغل دوستی نبود بکار دیگرم	نیکو شکسته رنگی بیمار خویش را دل بسته ام غم پرور شمعکار خویش را شکر خدا که یافته ام کار خویش را
قدسی سوا می تند دل ب جو چه میکنی در باب فیض سایه و دیوار خویش را	
ز دیده کرم من بی صبر دماغ خویش را گردن پاشنه غم شمشیرم حایل کویا حیرتی دارم که در فصل خنجر و بهتان فصل میکساران دیگر و خونابه نواشان دیگرند خشک شد مغرم ز سودا غم و ساقی کجاست	اول شب میکشد پیشین چراغ خویش را هیکل تن کرده ام چون لاله دماغ خویش را بر تماشای چهره در بسته باغ خویش را بر جرئیقان زان نه پیمایم ایام خویش را تا ز خون خویش تر سازم دماغ خویش را
ایضا	
بشام خط گرفته ز صبح آفتاب را	ز انروز خویش نهانده چنان حراب را

بر نام بختن رزم روز بختش نبود	خواندیم نبرد و رورق آفتاب را
بستم نفس نمیکشتم و بجای چوب نیست	کرد در کش به لای برادر و شراب را
از سوزن مثال هوای بدی مانع برفاه	بسیار گریه بشعله امانت کباب را
مسانع و کمال بلطن نمیتوان طلب کند	صبح است پیش رو قدم آفتاب را

قدسی دلم خللی نه پذیرد ز حادثات
توان حراب کرد سرای خرابی را

به پیامی که کند باد صبا یاد مرا	روم از دست و دوا کنم که چه افتاد مرا
بمبند زلف تو گرفتار من باد	آنگاه خواهد کند از قید تو آزاد مرا
دشمنی گری پیدا و مرا با و کند	به از آن دو وقت که هرگز نکند یاد مرا
دوشن وقت سحر از چیت گل مرع چون	تاله کرد که آورد بفریاد مرا
آنجان بوش قدام زخایات که دور	سجده چون آینه از دست نیفتاد مرا
آن شتم گرد شب بچکه هر روز وصال	نتوان کرد بعد عذر ستم شاد مرا
مشاد از انم بخوابی که جو ویران گردد	خانه چون گل نتوان ساختن آباد مرا

نکتم ترک نظر بازی خوبان قدسی
بنجر این شفیوه نیا موخته استاد مرا

بهر درخت که بد زمان شد آشنای	شوریده آن سری که با آن شد آشنای
از فیض شانه یافت دل از زلف هر چه یافت	شد مفت خوشه چین جو بد قنات آشنای
چون ببلبل از مطالعه صفحه رخت	چشم بهین بخط گلستان شد آشنای
آنگاه ز شوق گوی بی اختیار نیست	هر کس کو غنچه باغستان شد آشنای
بی رچی سر شک من افکندش از لطف	بر تاره دلم که شمرگان شد آشنای
بنیاد عشق و حسن ز یک خاک یک گلیست	که چگونه مصر بکنعان شد آشنای

تا دیده ام بجلوه خوبان بشما آشنا تا بچه ام بنزلف پیریشان بشما آشنا چند آنکه طفل را شک ندانم بشما آشنا روزی که دست من بگریبان شما آشنا پیکانه کو برو که فردا دان بشما آشنا انیت کشتی که در طوفان بشما آشنا تا ایامه ام بکوش گلستان بشما آشنا	جامم جو شمع بر سر مرگان کند سماع دیگر چو شانه جمع کش جمع در کف در دیده ام ز گم به نگرد و می قرار همم جو صبح بر همه کس آشکار شد اندیش ز هر طرف در عیش منتهی باشید زیاده بر طمعه حذر و محیط عشق عمری شدم قباله هم آواز ز عن لب

قدسی خاک پای تو مالید خشمش
لب لب نشسته خشمش جوان نشد آشنا

که از هر جن زلفش رخسار درین شود پیدا چو کرد عارض خوبان خط مشکین شود پیدا ز شبنم خال مشکین پر رخ فسرین شود پیدا اگر در صد غزل یکم سرع رنگین شود پیدا ز یکسو آن شود طالع ز یکسو این شود پیدا در آئین آمیخته تصویر شبنم شود پیدا گرا ماند بجان دین چو این آئین شود پیدا	ز ایمان و شکیبائی آن نگاری چو پیدا ز حسن ساده گل ذراع خندان شد دل نایل چو زلف غبار افشان صبح دم در باغ یکشای چو خوش منصفان کافی بود صاحب طاعت قیامت باشد آن روزی که خورشید و نگارین اگر از تیشه فریاد کس آینه سازد پیریشان زلف بیدر است مرگان بر سر شوی

ایک صورت خوبان چو قدسی نکته بردارد
ز لفظ ساده اش صد معنی رنگین شود پیدا

پروانه اختر از کشت آرزو چراغ ما تاریک میرشد شگفت آریاغ ما	بی خبر ز غلغله گذر و از پیش و آغ ما چو دیده دور شد ز تو رنگ نگارند

مگر زده عیشش مانده مجنت و کون در گوی عشق خضرشانی نمیدرد	عاجز بود زمانه ز برب فراغ هر دوی گریه شود قدیمی در سر آغ
امید دارم خیال تو به هم ننهند بوی محبت از گل دلایل در نبات	تا که گشته محال نخران گریه مانع آشفته شد نکست و گلشن دمانع

قدسی کفایت است در اسباب عاشقی

رخسار زرد و دیده پر خون و لعل

بهر مرده کی نبرد بجز باران گیاه یا صبح صادق و قیوم از هر سه منتیستم	چون لاله بفرقتن شده بخت سیاه آتش تیر کی بندید ز راه
آنکس که بی بزم رنج امید ما خیزد شدید چو شمع اگر جیدش آتش از زبان	گمزد مگر سراسر غم ز برق گیاه حکایت فرشته که نوای گستاخ
از دیده تر و دل روشن براه عشق	افتد بر آب آینه چو عکس آه

امشب شد تراست ز بهای دیگرم

قدسی مگر شود دید صبح آه

خوشد دل کند خیال تو بجان کفیه را یا آب دیده خون نشود بر زمین مرز	آتش کلمات دیده گلشن ندیده را در شیشه و گداز می نارسیده را
بسیار شود که این شهادت نمیدهند باز اگر آرد فراق رخت نقش در و شب	در گوی عشق گشته در خون طپیده را خال سفید و آب سیاه است دیده را
دوبل طرب کی دل غمگین من کجا بندد و کون پیل مگر سیاه گریه شود	لذت زباده نیست لب نعن کبیده را نوبان نمی برند دل از میده را

ایضا

دل ز بزرگ گل از است آشتیان مرا	آرشک باد صبا گر چه سوخت جان مرا
نمایم کوی تو بی آرد استخوان مرا	مراست جذبه شوقی که هر کجا میوم
که گاه شکوه کرده بنشیند زبان مرا	نزار شکله ازین عقده چنین دارم
جوابی یاد گشت چشم خون نشان مرا	چه که میا که بر انصاحت کم خویش
بوقت چیدن گل از گل آشتیان مرا	نوشتم گمبیه خویش که فرق نتوان کرد
کسی چرا کن آغاز داستان مرا	سری ز قصه عاشق بر دهن نمی آرد

خوشم که تا ز سر کوی عافیت رفتم	کسی ندیده چو قدسی دیگر نشان مرا

بدوستی که تو هم دل بشو در کینه ما	ز نقش کینه چو پاکت لوح سینه ما
شفور در عرقست از بنگاه و تینه ما	ز خیره چشمی خود سوختم که باز ارموز
شود نشانه تیر استخوان سینه ما	استغیاقی خدنگ تو بعد فردن بهم
که سنگ تازره کند عهد اکینه ما	لا بود دل آسوده درد عشق کجا
که داده بطوفان غم غصه سینه ما	مید تو شدی از نا محوی ای سیدم

تو که هم از اسباب غم حنان قدسی	که روزگار بود مقلس از قرینه ما

آوردم شمع و بدست آفرم ولی پروانه را	و سر انجمنی که شب روشن کنم کاشانه را
ماند نیمی نیمه ز خود خاطر پروانه را	به نالی سیر انجمنی به باغی کو مدار
بر سر نخت جگر یا شد زنا این خانه را	چشم نوی خون آمد کناه دیده غیبت
شامرا نسبت در زلف دل دیوانه را	امه تکلیف از دیوانه بر نگرفته عشق

در دل قدسی نگویام و مان چشم خویش	نعم این راز نهان که در ننگانه را

فلند از قطرت دید که حسود مرا نمود که در وانم دلیل تنگ شد روانم از که کرد و فرید خواش ز بشکوه غیر نه نیدم زبان گریه ز رشک میسر ندادم و زشت طعم چه حاجت است تامل بقول سخن منی	ز خویش کرده جدا نشست و گریه تاب فراق خرم نبود مرا نوازش سستی کرد تو چشم بود مرا بدل ز ناخن عم عقد ناکشود مرا کسی که دوش بعشق تو می ستود مرا نهان به است که مبل گشتند و مرا

اسیر بخت سیاهم که شبت از ان قدسی
که رنگ از آینه دل تو ان زد و مرا

خوشم بدرد مکن ای دوا عذاب مرا چو آتشی تو نمیدانم ای بهشتی روی بجوم گریه نمیدانم اینقدر دامنم ز شکوه تحت مردم و بهان خجلم نشان لطف کشودی و با ببال نمود	مکن مکن که غارت کند خراب مرا که ذوق گوی به عشق تو کرد آب مرا که جای بر سر آب است چون جلاب مرا بیرون بنسرد اجل هم ازین حجاب مرا سنگ عیان فیض گر آن رگاب مرا

مین از قضا بهین نوشند که چون قدسی
نبرد غمت ازین در بهج باب مرا

و نال جان امیران مکن رمانی را بهرک هم سیر یدم بهر که پیوستم میسر است و صالت مرا ولی چه وصال زهی ستاره روشن ندیده شب چرخ مرا ز عشق تیران همیشه بعشق رسوائی	مده نابل و فاباد بیوفای کسی نخواهد چو تو حسن و آشنای که باد میکنم آیام بی نوا تلاطم کرد بروی تو آتشهای فلکندم از قلم حرف پار سائی

بجز تو قدر کسی که دوا ندارد دیگر

	قبول کرده زبیت دعوی خدای را	
خوشتم که ضعف جهان کرد و مناسرا چون غمی تا اگر بیان نهفته در مشوا ام نیایستی عافیت را بر نیز کوار با م زبد شکوفی و لعل که تنگ خواهد شد مگر که بنبشته تبار لوج آسمانه چند	که چشم آینه بفرکان کند قیاس مرا قفا و کار بظن ره ذریه با من مرا بود چه چشم تر که دون بد افسا من مرا بود ز اخگر بدیست هر داس مرا درین خسرا به کنی کو مدار پاس مرا	
	الضما	
تا نگردن انگن زلف چو ریخته ترا بجز زبان شکوه شبکه عنان گنجه ترا ای شکار انداز باعث چست تاخیر ترا آفرین ای ناله فریاد تا تیر ترا		دست بردوانگی زو بر سر کونی و فل جو رکن چند آنکه توانی که روز باز خواست صید دل نیز دیک و تیر غمزه دایم در گمان جز حدیث بیستون در بزم شیرین بگذرد
	گر خطای لغت قدسی شرف بود بر من لی که بیان بر تو میگردد نقص ترا	
ببسته تا امید ای ازین گفتگو مرا نشناسد آبروی کبلی می تند خور مرا ساقی که آب خضر کعد در گلو مرا بلبل نیم کیست کند رنگ و یو مرا روز سخت دست بدست بهنو مرا هرگز نبود جیشم چشمن از زو مرا		ناگفته ماند صد سخن آرزو مرا در چشم خلق بسکه مرا خار کرده دور از تو کار خنجر الماس میکند من دل نخال و خط ندیم مهر پیشه کن پیشان پیاده در دست داده اند خوردم هزار زخم نمایان ز تیغ او
	اقدسی چه حالت است که الوده بشوم	

همچو آب دیده کند شست و حقو مرا

اگر چه خدمت مسجد شد حواله دما بشک خار و چه میگرد باز روی فریاد از عکس بهره باز روشد ز قیوم و نه چو کاسه که نان می زخم بیرون آرند	چراغ میگرد و روشن شد از پیاله ما بمیگشود اگر راه تیشه و نا که آب زرد نیویید کسی رساله ما بمی درون و بیرون شیشه شد پیاله ما

حدیث مختصر اولیت زنه چون قلدری
هزار شرح مزون است در مقاله ما

بلم زلفت از آن تازه گردم ایانرا ز خند فزون مکن ای مرغ با دم گرمی قیامتی از حشر امید نش بلند نشد بشوب وصال اگر بخت نظاره دهی	که تازه بیکته خون صد مسلمان را که بچکبش بتواضع نکشته مهران را جلیقت است بقدر تو سر و پستان را چو شمع بر سر مرغان فدا کنم جان را

النصا

در زاده تا نرسد شود آن تا زین جدا چوین بر نشان باد بتوبالم رخ نیار از لعل خدنگ شتم عضو عضو من سرم عاشق و قایم و سیم بنده حضا من ترک عالمی تر که یار یار کرده ام	دستش جدا غنان کشد و آستین جدا توان چو سایه که در از ز من جدا هر یک کند شست ترا آفرین جدا دارم بسینه داغ جدا بر جبین جدا از من مشو برای دلین آن جدا

قدسی ندید دولت و صلت بخواب هم
از حق تو فدا ده کسی که بچین جدا

میزند شتر ز بر شرب و قو در مرا هست حق نمکی بر نش از دیده شور عبد و نور دین اینست که پیشم بآید طعم انبوه شد از فکر حریفی خواهم می بود بر لبم بوسه در آید چو صبا	و صلحت حدیث باین مصلحت آموز مرا آنکه چشم بدین افکند بان روز مرا چون تنگاشی قو چه عید است و چه نور در مرا تا کند کرم باین بیت کلاه سوز مرا بوا بپوش کرده بگای سوس اندوز مرا

کرده انگشت نما ذراع جویم قد سی
چو کند بپیش ازین کوکب فیروز مرا

شب می هر کس بپیرم و مستانی جالک خود را شعب صلت دل غمزد و ضلالت تازه سازد عبان دل بدست نچو دی افتاد خیرم	دمی قصد باره دل دیده اش ننمود آنگیز خود را که ایش فارغ از شناسی بود آنگیز خود را که بی تابانه حسرتی گوید و رسوا گشت خود را

الضیاء

فیون ناله شب بسته جواب یاسانش را ز چاک سینه ام دل میکند نظاره زلفش اسیر عشق زافرغ است نیت بعد و نیت	که بانه مهر نباشد آشنای آتشش را چو مرغی که نفوس بند بخت آسایش را میسعد ازید بر خاک نیت آسایش را

الضیاء

بود ز روی تو روشن بعد دلیل مرا نهاد و کیت از زخم دیگران نماند دلیل سوختم و دشمن است بید عوی نخوت است بر چه باطل تو هستی دایر در	که روز محبه تو باشد شب رحیل مرا که خندک تو شد بابل جبر بیل مرا چو شمع کس رنگ گردون بود دلیل مرا لب تو باخته نمانج ساسیل مرا

خلافت طبع ز عشوق هم خلد در طبع	
ز مهر شعله شد و آتش خلیل مرا	

ایضا

داد کاهی بر چین باد گل افشانی مرا	بمدان کردند تعلیم غزل خوانی مرا
راز من با نقش پیشانی ز کوهی شیده نیست	از ازل باز است چون آینه پیشانی مرا
هر طرف نگاهم کرم است ازین بجهت	روح شناس انجن دارد سر افشانی مرا
کس لباس من نشود پیر این فانوس بخت	شعله شمع کند کردن گریه بیانی مرا
جوهر دایم نخواهد فیض ابر و آفتاب	آسمان مکنشاش کو دریای دکنانی مرا
کاش هر بوی مرا می بود چشم حیرانی	دیده شهابی نمی آید خیرانی مرا
سکرم را از لباس عافیت غریبان مدار	پیرین چون غنچه در بر کرده زندانی مرا
تا اگر بیان غنچه ایی باغ فردا بسقلی است	سر و دارد داغ در بر چیده دایمانی مرا
اشک بقیوم کند دیوانه بیت الحزن	وزنه از جادو رنبار دماه کنگاشی مرا
ذوق برگ سوسن از خنجر نایم ازین	یاد آن روی که کردنی غنچه پیکانی مرا
ترک دفتر خانه ام فرمود و غنچه افشانی	به بود دیوان شعر از خط دیوانی مرا

زلف دلبرستم قدسی چرا باید گرفت
از نسیم و شانه تعلیم پریشانی مرا

دل دیوانه کی در کوش گیرد و نازا	حجاب از خیمه نتواند که پوشد روی دربارا
مراقب محبت زندگی دارستی مرگ است	بسیار ختم جوهر و از گل هرون آرم اگر نازا
ملک موسم گل تا ز روی جام می دارد	چرا خود دیر باید داشتن در شیشه صندیا
بچشم خون فشان رفتم ز شهرستان و بیانی	چو حبيب غنچه هر که دم ز گل دایمان صحرا

کی از زنده اعجاز عشق اینست همانرا تسیم مگذرد از شاخ گل بر گلشن کفان	که طفلی مسبینو اندک در کار قصد میخیزد که خاری کش کند در سینه از خشت شکی
در آب دیده چون گرد آب این چون	که سودای می که بارش خردش در درو

سری کوی بوس چون تنای شبیهون کا فصلی شهر زندان منماید اهل خوراک

هر طغیان که تو جولان دهی سجد آغشا مرا چه سینه کنی جاک آنقدر مگذرد از	نهار فتنه هم شو خود بلند آغشا که ناخشی شودم کاه کاه سپید آغشا
شب فراق تو نهان آن غم آبادم مران ز صید که خود مر که نمک نشد	که صبح هم نکند میل نو شن خندان چو حلقه دریاخته ام چشم بر کند آغشا
مرا بسوز بخت بر آس و دفع گزند	که داغ می شوم از کبریه کشید آغشا

گر فتنه خانه بکوی مسی فدان قدسی مگر شود نظر کوه اش لبند آغشا

بر اسی سوختن یک شعله کافی نیست آخر بهار خوری از تازه روئیده ای آن دارد	صد آتش خانه باید تا کن پرورش چراغ و گرنه غنچه کی دارد بدل ستان باغ
ز خشم خند خوشدخون دل چون باده ای ساقی نیمم کشته شوق چراغ آرزوی گل	بزم غم دیده پر خون بیا پر کن چرا از بلبل و پگاه بنبوئی سرانجام

دل مرا طاقت محرومی غم کی بود قدسی فراق محبت پر جان میسوزد چراغ

سخن ز غیر سید بی نوبی را حقیقت خبر گویش بر لب چنان تلخست	که کرده دیدن زبان حرف آشنای را که حرف نمذخ را باندۀ ناخدای را

دخاخ غنچه مطربند از نسیم سحر	کشیده شانه مکر زلف مشکناهی را
از شک نه زره در چشم من شود خاری	بکوی دوست بوسیم بر نه پای را

چو سوسای دیردی سحر را بنه قدسی

منش مجلس دیردی کشان رای را

غم عشق تو بر دل که محب کم میکند پا را	بود اولی حکایت آنیکه جان عالمی کند طرا
بجایی لاله گل دیده رخسار دین پوشد	بت من بر زمین هر جا که آرد آن گفت مارا
ملاکت کوه چه میکند بی رپی بخون شیدا را	نسا ز هیچ عاقل سنگ بر دیوانه صحرارا

ایضا

دایم گریه شد چشم مرا دیده تو	تاب نورشید کجا تشک کند دیارا
برده برداخ کشم چون نروم از شهر تو	بر دل لاله چرا تنگ کنم صحرارا
کی بسود اینی دلم سلسله پوی تر خواست	که نتر زلف تو بر هم نزد آن سودارا

ایضا

آنکه کرد از دفع دل روشن چراغ لاله را	بر دل من کاش می افروزد رخ لاله را
گر ز دل داغم میخزد هم از قهره کینیت	خود دل بر سر نمی دین تو رخ لاله را

ایضا

گشته چون آینه روین ذلی میکند ما	تاقت عکس جهان تو در آینه ما

رسم از او نشیند فیض در آموخته با	عشق پیوسته تعلیم خون مشغول است
الضیاء	
چند باشد دل ز وصل دلپای بی نصیب چشم از نظاره دل بک دعای بی نصیب	چندین کوشش از آواز بای بی نصیب چند آیم بر سر دهر ز هر سیم بخود بی
وقت رفتن جسم قدسی را انوار ای شکرم تا نگردد در استخوان اوهای بی نصیب	
نغمه کا بود بدین نامه کی آهنگ نداشت مطرب این نغمه را آواز دهن و خنگ نداشت شوق نادداشت مرا تنگ چنین تنگ نداشت میج وقت آمینه حسن تیان ز رنگ نداشت	هرگز کم عشق چنین در رگ جان جنگ نداشت تا که از جای دیگر خورد بگویشتم در نداشت عشق تا دیدم از ار چنین زار اندیز بود کج منی با باعث حریان در نداشت
قدسی از روز ازل که عدم آمد بوجود از در صلح در آمد یکس جنگ نداشت	
بیلی نیاز خفته و مخون در آتش است نفل محبت از پی گلگون در آتش است	بتو چگونه هست که دلم چون در آتش است پرویز کو بسوز که فسر مادر را هنوز
الضیاء	
سوز محبتش نمک خوان آتش است بهی قدم دلیر که بلوفان آتش است	دانه دلم کنی ندگستان آتش است دانی ای فرشته بر سر خاک شهید عشق

در چهل و نهم شسته چو پیکان آتش است از خون نشان هنوز بدامان آتش است	منعم کن ز یلیده که این خون گرفته دل خون دلم خبر آتش عشقت کسی نترخت
خبر شعله نیت در دم قدسی چه بزد نخلی که سکه شیده بدامان آتش است	
بجز این تو نترسک شد ای جان چه دلت در بحر بلا کشتی با کجا هم تنهنگ است ای وای بر آن شیشه که سبلی سنگ آسوده دل آنکس که گرفتار فرنگ است	مستکام دل رخ آمد و دل کوش تنگ است ما قافله سالار زه عشق ستانیم هر خط دلم را شکند یاد جدایی آوازه سحر من شبان طر فیه بلات
قدسی چه عجب گز که افتاد بکارت بس مطلب نایاب تر او در دل سنگ است	
کویا هنر ز فکر تو اندیشه من است در شیشه بنگ خور دیشه من است چون نیک بگری زرگ ریشه من است	پوسته فکر وصل شبان پیشه من است سجی اگر پیشه آدر راه سنگ است هر جانهاں بهر محبت شود بلند
کی آشنا بود دل هر کس بدو عشق قدسی بمن گذار که این پیشه من است	
در چشم ترم هر مرقه فواره خون است تا مانده صد جرحه کس نخت زبون است گر یار بداند که دل خون شده چون است	چایه خون بر لب از سوز درون است این با ده چشم که بود خون دلش نام با این همه سنگین و لیشین دلم نماید

در مهن پذیرد و مرض عشق باسیجا
بیار فریزی نگذار این چه فزون است

هر چند بخون گشت چو قدسی بگریم یار
یکبار نیز رسید که احوال تو چون است

مروز دیده که جام جهان نیا
نسیم کو تو باد آوردم ز بگفت گل
ببوی مشکیه دارند خلق بد دعا
برون نمرد و آشوب و فتنه از دل من
فرار خانه نشینی بسی شکون افتاد
قدیم ندون نگذار از دلم که جا نیست
نمیر و مژمین بوی آشنا این است
بد و رسائی با قبله دعا این است
بعد خلل و خطش خانه یلا این است
ز چمن عشق بگریم سایه بها این است

زباستانه جانان سفر کن قدسی
مرد بکعبه ازین در که جامی با این است

دستم ز عکس جام می لا که گون گرفت
ممنون در دصاف حریفان نمی شود
از اشک بیدار خطه مرغان باغ را
گل چیدم آنقدر که انهم رنگ خون گرفت
چون نرگس آنکه سانه خالی شکون گرفت
این شوم بکدامن گل ناخن گرفت

چون مهر در گهر کن جای کرده ام
قدسی شکست رنگ مرا هر که خون گرفت

شد چهار از توبه کردن پایدم اکنو نگذاشت
منکه شمع محفل قدس سرایا سوختم
نخواستم بر باد بالا بنویسم چشمت
میرد گل چو تو توان آباده بگاو نگذاشت
حال بیرون ماندگان بیم داشت نگذاشت
ناظر کز دم زینک شیره بالا خواند نگذاشت

بر دل زل زل نمیدانم که تا سخن میسازند
اینقدر در دلم که خون چشمم از خون گدازد

گرچه برینهای خود نیست تقدستی را بخت
نیخورده قوس ابامی که بر مجنون گذشت

هر که امشب می نمینویسد ما منسوب نیست
در چنین فصلی که بلب لب گلشن هر گل نیست
سر تو شمع را قضا از بس پیشانی زد و قدم
کام جوان رشک بر حال زنجاری بر بند
در میان تنهای قدم دیوانه ایت
اقبال می عشق را منبند خبر بر جان من
نقش چشم خویش بر بال کبوتر میکشتم

از سر کو تو قدسی سوی گلشن کی رود
جلوه سرو و بزم چون جلوه محبوب نیست

چو زاده چون گل سراب روشن است
نغمی آرد به دینک نه رفتی ز دل برون
مانگه در چرخ دو عالم ننماید نور
در عشق آرزو نبود کواکب هفت زار
در عشق نفی عقل بیهوش مانگه ایم
می ده که چون مرا می دیشاید در آن بخت
آمیند من است که از آب روشن است
من تیره روز و خانه ز مهابت روشن است
آتش بنور در دل احباب روشن است
مضمون این زخیم و صواب روشن است
چندین هزار نکته درین باب روشن است
چشم دلم بنوری مهابت روشن است

مگر نشاند بر درمخانه کاه با شستم	مگر فافوس دین بگوشه مخرب روشن است
تا بچشم براه خیال بستان مرا	شب چون چراغ دیده پنجاب روشن است

حرف دروغ صبر ز قدسی بکن قبول	کاکا صبرش از دل بی تاب روشن است

دلی که عشق نکوش چو لاله داغ کجاست	خبر دهید که فنا فوس بچراغ کجاست
نیز لاله داغ بدل دارم و معتبر لایم	نیز خود می که مراد دل کجا و دل کجاست
بدیده خون دلم دیر و دیر می آید	کسی که زود کند باده نذر ارباب کجاست
نظاره گل فریاد کند کسب خوش است	دلم گرفته زنجیرس بهار و باغ کجاست
طریق عشق تو بی خون دیده نتوان رخت	پور و زشت شد قمار یکب و قراغ کجاست

بگو می تیره دلان جا بکرده قدسی	درین چمن که نم آتشیان زراع کجاست

گذشت فصل گل و رغبت چمن باقیست	و داغ کوه شراب خار من باقیست
برای حیات درین عزت دارم دست	اگر چه نیز نیم باره شد کفن باقیست
تراکمان که سخن شد تمام نشنیدی	سخن نمیشنوی و زنه صد سخن باقیست
بود دلیل برای بقای ناز و نیاز	فسانه که نشیرین و کوه کین باقیست
شکست جام و حریران شد ندرده چراغ	ز سادگی دل من خوش که بخش باقیست

اگر روی لبفر غنیت دم قدسی	و اگر لبفر نکنی محنت وطن باقیست

گشته چنان از نظر انگش که بیاورم هر که رفت از دل غبار می بردلم آمد نال که کردم بر آمد شیون از محن و چین نگذرد در خاطر صبا و معید و دوستی در خراش سینه ام که با تو انی عاظم قطره بود با فردنی میکنم در زود عشق	عالمی از ابرو از باد دم که در باد من است هر که گام شد غمی در محنت آباد من است گری عشق گل و بلبل ز فریاد من است دشمن جان من است ایست ایست که در باد کوه بشکافم اگر که می که فریاد من است عمر با شاکر دامن بود آنکه استاد من است

زیر دی از رویم که از نیم است قدسی تیغ رنگ زردم غدر خواهد تیغ جلاد من است	

علاقیت سینه خراش دل درویش است در ره کعبه بریدم نه در دیر زدم نیتیم باز باب تعلق ز جیون رو بوی جوم و سجده بجاک در بخت شیوای است تبار که بر زمین و اند بر بدکش نرو و خانه نیک افتد لیتم	میل خواهم بود انگش که بداندیش من است من غمگین شسته درین راه که دریش من است هر که بیگانه شود از دو جهان خویش من است دور کنم سحر و ملی دین بتان کیش من است نیک صحت تو مخصوص دل ریش من است آنچه هر که تخلص در جگر می ریش من است

قدسی از عقل زدن لاف چه بدتو فقیقت عشق نمره و خرد مصلحت اندیش من است	

آسمان پوشیده نعلی جانمن نمناک حسیست هر طرف هست از روی و بر دل صد باره ام در هر یک وصل و منع دلم از غم بگش	دیگری دارد مصیبت بر سر جانک در میان لاله و گل انقد خاشاک حسیست نخچه میراند که در گلشن دل صد پاک حسیست

بشید و دیگری تیغ آرمودن خویش دیده گریان خود تا دیده اسم و اسم که نظر مانع بود شمع چون دل بر غایت ای سر با غنچه گاهی جلوه در کار	بغض بار ای بس بودی بگری اولک بانمده آلوده و ابالی نگاه پاک تیغ اگر بر نیند و دیگر زده من خاک بر سر کنی نشسته انتقد را بساک

دل زرقش بیهوده قدسی چه بنج ای دیگر بعد بسکلی شسته را معراج خیمه قرآک صیت

در ابر منع تو دل صد بنوا شکست اگر نیم که شک کجا خود دست بسته امش که بود شکست سپاسن امید دامن کشان بگذشتی و صد حبیب تا کی دهم طه و دل زنگ بسته از خار خار کشیده دلم را قرار نیست عاشق قدم کوی سلامت نمی برند سجده دل نشادی عالم نعم ترا	خون پیار ز زخمی در گشت باشکست دایم که دل شکسته بدانیم کجاشکست طالع بنگر که خار بیامی صد باشکست بیگانه گشتی و دل صد آستان شکست هر کس شکست آئینه با بجا شکست بازم ز رنگدار که خاری میاشکست خواهد برای همیشه خود از خدا شکست خاکش لب که گوهر غم را بها شکست

قدسی بکام خویش مرا انتخاب کن چون لطف یار فضل در بدعا شکست

چشم عیت چو نیاید گل خلتاک کعبیت عالمی آفتاب یاقیه امانه چو من فرخنده شمشیر را بر سر بسیم تنی آید	پاک بن را سو جانب نظر پاک کعبیت گشته بسا و فنی شسته قرآک کعبیت نورده صد تیغ در ابر عکس و پاک کعبیت

تقرب و بعدم نشود موجب ای وصال مهر کجاست بلای همه مضمون نیست غیر آینه کسی روی ترا سیر ندید کنگنه نیوان همه کینوع نماند سخن	پیش سود از دکان قدر گل و خاک کیمیت صبح جانیت زغم خالی و غمناک کیمیت گوشت سعد هانا که براندا که کیمیت در طبیعت همه جان شاه دوراک کیمیت

قدسی از حب وطن چند نشینی بقبض غیر و پرواز سفر کن همه جا خاک کیمیت	

از خار خار وصل کلم دل فگار نیست لی بهر دست چشم بوی هم ز نور حسن دانشته بگذرم ز غمشها می شود مرا چشم غبار گشت و دور انجیت با نسیم	محر و نیم کیمیت کش اسب خاریت آینه را بروی بدو نیک کار نیست دیگر دماغ مانوشی روز گاه نیست فر سودم و هنوز ز غم تو قرار نیست

قدسی ز زخم کربانیت باز گشت داند که کشتن بترانه انتظار نیست	

دور آن نگردد سینه اش از کینه صاف نیست ماکی نیالی بدوی ترا در بغل کشت آرد همیشه نخیر آن را بدوی کار	خز شیشه زر گری سینه صاف نیست هرگز و لم ز رشک باینه صاف نیست در ویش هم بخرقه پشمینه صاف نیست

تا دیده ام ترا عشت همه با شراب دانشته ام که باطن آینه صاف نیست	

ایضا	

در پیروده بشوی گل که نظر بر تو حرام است	نه ز کهنه وفاداری و نه بوی محبت
گو ما شب مانی که سحر بر تو حرام است	وی گردش ایام بصبی نرسیدی

قدسی جو سحر از سلسله عشق کشیدی	بازی طلب از تیغ که سحر بر تو حرام است

بکره شب و آه سحر دلم شاد است	چو گل که تازه از آب سلسله آزاد است
خیال زلف تو نبشینه هرگز از پیروان	بگو که مرغ هوای تو قند آزاد است
چو ترکش نوزیدگان بزم است خیره من	نیم که آینه چشم جراز فولاد است
چو غنچه سر کبریا ن کشد همیشه بر شرم	کسی که گردش از قید عشق آزاد است

نشد سلسله ما بدون گرفتاری	درین قبیده مگر عشق وقف اولاد است

اینضا

عشق را چون شعله غبار سوختن در بار	هر که شد ز اهل سلامت مرد این بزار
کاش یکبار افتدش بر گشتن کویت گذر	آنکه گوید سره را با است چون رفتار
با بر اسی عشق چندان نیست کاشانرا	عاشقانرا پسش روز جزا و بکار نیست
غنچه از بهر صبا چیده است بر سر برگ گل	وزنه مرغان چون اشیان در کار نیست
چون گره بر بسته افتد دست و است ناست	بر دل آرزو ده ام خمی تراز از ار نیست
باغ را بظاره کی بر دیده چون مرغان گرفتار	بلبلان را زاله غبار از جفا سی خار نیست

مکفر و دین منسوخ گشت و عشق در کار خود است	قید عاشق هم چو شغل سحر و زمار نیست

ایضا

بلبلش در دل دگرشش صدای برین می بر دگر گلی باد برون از گلشن بلبل از بنجودی عشق مجید شاخ عمر و صفت او حرف شد و بار بنور	این فر محبوب تر با چه کسی است بلبل در پس دیوار دیگر در قفس است گل بنجون کشته ز غمت دیگر تو باهون است پرسد احوال مرا از دگر ان گمن چه کسی است

دل شتاق تو دولاف صبور سی بهیات
شمع این انجمن آسوده ز باد نفس است

ایضا

انگه دایم منجر است رسیدن ما ناخن است ز اید و ترسها ز من هر یک بنوعی راضی اند عشق اگر بکشد چه لایحی صد کوفه غم بنیت ظاهرا ز برون زخمی درون جای زخم میکنند افغان با آخر سرایت در دلی نیم سبیل از عللاج در دیتج دیگر است	خار خارشینه باز اید ادا ناخن است نیکشایم عقده از برشته تا ناخن است از گره بر رشته با کنی نیت هر جا ناخن است استخوان در سینه احباب گویا ناخن است منجر است رسیدن گز ناخن تا ناخن است باد لم زان پنجه غم را اید ادا ناخن است

دیده ام ز مانع نظاره آب دیده شد
موج دریا ز خروش روی دریا ناخن است

ایضا

مازم نشسته نازده در دل نگاه گیت با آنکه صورت شد همه عزم در لفظ تیزش تمام سینه پند است دل جرم مرا بدیده بدست حواله کرده دل دادن و سخن نشیند گناه من داند کسی که دیده کلاه ستهاده نیست کی بی بری می پرتی بران عشق	روزم سپاه اسفیه چشم سپاه گیت آنکه هم هنوز که چشم بر آگاه گیت این غمزه پر دیده طرز نگاه گیت در جرم که دیده تر غمزه خواه گیت دل بدون و نظاره بگردن خواه گیت کل در عرق زهرست لطف نگاه گیت دانی که عفو دوست نشان گناه گیت

قدسی اگر دلم بجز اسفیه غمزه اش

المانس بر جبر اجم از برق آه گیت

از غم بخور ددل ابل جنون شکست تا حرف نا امید می بجنون شنیده ام خبر من که بخت نیک مرا ساز گانیت زان گل که کو بکن بس از زخم تیش در خیمه گاه شعله که داغ است نام او پیوسته دیگران ز قبح باده میجو ریم ای آنکه بر شکستن زخم خوری در لعل میکوشد زلف و زنگیوشکست	در جرم که خاطر هم از غصه چون شکست در دلم زلمه یلی قرون شکست از عاقبت نخورده سنی تاکنون شکست صد خار ز شک در جگر می چون شکست دل را سقیفه بر سر گرداب چون شکست مانورده ایم از قبح و از گون شکست بشکاف سینه و دلم من که چون شکست غم خانه دلم ز برون و درون شکست

قدسی بگرده سنی گیتی در شکست با

لدا رسد همیشه ز بخت ز بون شکست

فروانی من چو ز صد پرده بربک انگ است	چو شد که غم خیزد بگری اول بعد لگشت

ایضا -

از کوهان بکنند رخ روح مجنون رزم از آن چو شعله بکند زرد گر فقه دلم صدای تیشه فریاد بزم شیرین را باب دیده چنان رنگ داده خون را اگر غلط ننگم گوش سو می سن دارد چنان نسبت زلفت بشام سه شوم به بیگانه چمن ناز اگر کند شا بهار	هنوز در دل دیوار نه حسرت تنگ است که تا بگردن شمع از فیه دکی تنگ است به از ترانه داود و نغمه جنگ است که خون دل بگویم چون خای تنگ است که بیک ناله ام امروزی سر آهنگ است که نور صبح بر آینه دهن رنگ است صبا که دامن برگ گلکش در چنگ است

پی نریب تو قدسی بجلوه حاجت نیست	گر شمره مکش را بر این نیز رنگ است

باین خط چشم هر کس آشنا نیست که مرغان را بر ای ناله جانیت بگر چشم بداندیش از قفا نیست که رفت از بوستان دیبا جانیت	خطش را کس بجز من مبتلا نیست چمن شد از بهجوم گل چنان تنگ بمن خوش میرسد لطف تو هر روز چه شد بوی گل امید یار نیست

خمشو پیشه کن کرم مرد عشق	کرم رخ این گلستان را نوا نیست

ایضا -

سینه صد پیکان چشمت و در آفتابان بداشت گردم بر تو هست آه و زناخت گسترنداشت خواب دیدم تا توانی بد که دل در بند داشت ورنه بر من چشم روشن بختی دیگر بداشت برتر و مرغی که از گریه نامه بر بند داشت نقش و نیایا بود و بالین چهل بداشت بر سر کونینو چاک چشم میزد داشت	شب دل تا شکرم آرام با بخند داشت تستی بود اینکم گفتم آتش دل مرده داشت اسر زلفت تو امروزم مردم کرد داشت بر سر نظاره ز تو بنو بر من باز کرد داشت گرچه مردم از جوابم بسیک در کویت داشت چرخ دازم که شب با لعل خان بداشت میگفتم با وجود آنکه دیدم آفتاب داشت

مست عرت بود قدسی دوش طرف شکوید او کشید از دل غریبی که او باورند داشت

در خم زلفت و لم راست اند میراث داشت سیمی دارم که با سر و بلند آشناس داشت خاک را سبست را که چشم تو تیار آفتاب داشت بر ششم پر خا بر پیراهن بجای از دما داشت نادلم را دست در پی در آتشف دوتا داشت	لا بریشانی اگر حاصل شود کامر داشت گرچه دست کو چشم بیکان راست اگر داشت میرم از غیرت چو چشم حیرتم در بر داشت دست و زلف تو دارم چون تو انم بود داشت مردم چشم بریشاند از بیضا داشت

با خیال خاکبایب الفتی دارند از ان مردم چشم مرا صد چشم حیرت در قفاست

الضا

پیوسته مرالزت آغاز بناز است	پیر زو بر من باز تو میر سیر تا ز است

ایستاده ای که در تیر سبک بخت بمانم گفته ام اهل باش که چون رشته سوزن ای بسته بهمن ز زینت تنجانه مانی	آینه زور و روشن شود آفتاب که در گذشت پوسته گره میخورد آئینه که دراز است مهر که بر آبر و تیو محراب نماید است

از بستی صورت چه شوی بسته صورت یک کام ز معراج حقیقت مجاز است	

الضیاء	

بانگی که گلش بوند بدشتن مجاز است خواری و غریزان بهم آینه در عشق در عشق بلائی بود دست بدستم نمی و در شتی ز کسی چشم ندارم سر بر ترو از باز کلی گشت مرادم بی جاز به عشق بمنزل نتوان رفت عشق بدل کرد مسلمان نوده آتش منع دل مجوز نهونده از اثر عشق آگاهی دل را بر دغفلت ظاهر	نخجی که گشتش بر بخورد اشک نیار است هر گام دین بادیه حدیثت قرار است از توبه چون باز در دهر و درم کان است گر صلح پذیر است که عریضه سارا است زان روز که نخ امل اشک نیار است گر راه خرابات روی راه حمار است جولانی حسنت همه جا و یک نماز است پروانه فانوس سر خاک ایاز است در خواب نیم که چه مراد پذیر است

قدسی سخن من همه جا اوست من شد چون شمع که از چرب زبانی بگذارد است	

اگر قلم آمد انشوخ و باستان گدشت سرحد باز گفت تو پیمان از من دل مبرد خاک باد ابر سرم گریام عیالی بر سرم لاله در گدختن بزم مرده دیدم سوختن از قهقارش برش کاشت بادل گردون کی کند سر در بر هر قطره طوفان ببلد	اگر از رخ نگذر دگر چن کبریا گدشت روزم در غمهای شب ببلد گدشت منکه در دوزخ کی موی سرم باز ماند گشت بر سیه خجی که او قاتلش مرادان گشت تیشه فرنا بداند چه خار اگر گدشت کار سیل چشم از هم چینی دریا گدشت

سوختم قری که مخصوص قفاش سرم نیم دو شتم از پیش دشمن چون باستان گدشت	

زلفت بود بجام دلی را که دماغ نیست هر شب گل چراغ بهار دگر گدشت چون غنچه سر نیاورد از شرم سر زب در کار شیر دان گری چون چراغ نیست بلبل به سبک آید که بر دانه دماغ نیست زان بوی طره که پریشان دماغ نیست	

در باغ عشق برگ معیشت بگو مانند گل هم چشتم مرغ چمن گدماغ نیست	

کشادمی طره و مشک فتن سوخت اسیران غمت را آتش عشق نشستی باز قریب و من کبایم ما شدم آشنای کسی ز مهر مت	لقاب از رخ بر آگندیدی چمن سوخت چونار شمع در یک برهن سوخت زدهی آتش بغیر و جان من سوخت مراد از غم می آرد وطن سوخت

مرازد و دوزخ جان ز بخت مگر یعقوب و دیریت از من سوخت	

ندارد و بر جگر خون لاله دانه	دل بر جالی برگ نشین سوخت
بهر استوار خویش گمازم	که چون قدری دلم زادر کهن نیست
خبر وصل او دلم صحرای تنهایی ندانست	عجز سودایش دل شوریده سودا می ندانست
حاجت یوسف اشاع حسن سوی مهر	مشری کوی کنگان چشم عینای ندانست
عمر باشد سناغری نرگس چو جام تهیت	مجلس آرای تین هم درو میشای ندانست
درد نگذارم بجام لاله گر بر لب نهیم	هرگز این میخانه چون من باو نیامی ندانست

ایضا

مرا چو لاله زنجیرهای نیست	شب مرا بدم صبح آشنای نیست
چو نقش زلف تو بدم جرانیزم اشک	که میرسدش در خانه و شنای نیست
زین برای چه بچیده یار بر سر صبح	بها بجوی مرا اگر سر جدای نیست
خون دیده شود امن مرا ز راه	که بقدر عشق بتا قید پارسای نیست
تفاکت تو دارد از آن جد بدم	بر آن اسیر که در طالعش رمای نیست
رو نیاز بنوس بسته اند بر چشم	کل نیاز مرا در پنج بیوفای نیست

دورین دیار ندیدم خردل قدسی
شکسته که نیازش بموینای نیست

ز بوی او بدل چه ارغوانی هست	ده دایع من جگر لاله راتالی هست
بیانخ رستم و دایم خانکه پنداری	مرا بچیز دل بستگی کمانی هست
که نرزم از نفس خلق وقت و لبت	که از نسیم دل خیره را زیانی هست
نمانده در کمر و سایه پهای نسیم	زمن هنوز بر این حق استخوانی هست

برادر دست که بنویزم به جای دست چونچه هم گری کار را نشانی است که بهر سجد من خاک را نشانی است	بیا و دست تن را بجا که برم ز کار خویش بگو تا که پیش کار شناس نخوان بکینه برای چاربت به بکنم

در بار شکلهان بخت به هم قدسی
که بادلم دل به غنچه راز نیانی است

خیر از شکس طره بجای گذرم نیست چون غنچه بزم ده دم و لاله سپید من بوی گل از دایع دل خویش شنیدم ترجم دگری چون تو در آید بجا سلم بر آتش می بسکه نظر دوخته ام دوش بگوته بکنم دست دل از شاخ تمنا	خبر کنج نفس راه بجای دیگر نیست آرزو که خون در دل و دگر در جگر نیست حاجت بدو کاسب با و بزم نیست در پیش تو بر آئینه را اثر و نظر نیست نام و ز چو ساقی غرقه چشمت ترجم نیست امید خزان نیست چه شد که گزتم نیست

ایضا

باز ای که سینه ام کتاب است دل گرمی من ز دیدن شکست منای دلم به شکستن هرگز دلم از آتش نیا سوخت پیدا است ز شام طبره تو از سیر و چشم من ز صبر و دلم	بی و تو حال دل خراب است این آئینه رو به راقاب است هم معیت شیشه جاب است سماکت طلسم اضطراب است صحی که نمراسر آفتاب است بالقش می که در نقاب است

ایضا

سهنوز چشم را میدیم بر بکداری هست	سهنوز لانه زرد مرا غبار سی هست
نختر هم شمره بر یکدگر ز حیثه الی	سهنوز چشم مرا در دانتظاری هست
خدر نگردد ز ابر هم سپهر و غافل زین	کدر روزگار مرا از من اعتباری هست
ز دید تو خون و دل خوش میزند امشب	مگر بر آن سر کوجشم آشکداری هست
نصیب که درین روزگار کشن از شان داریم	اگر چه خرمین گل نیست مشک خدای هست

زیمون جبر مجت برون من قدسی
به جس کداز درین بحر اگر کندی هست

خانه ام می حراب از کرمی بی کمال است	بیت خم خجده از بکسو ملسو بابل است
کلمه تا کرده است از سیرانی ز نقش رقم	از رطوبت خامه ام کوی ز شاخ صبل است
کی بکوشش من میرسد فریاد محرومان باغ	بسکه کوش کل ز جوش بلبلان عبل است
خواری غم من بیکد قبا ی غنچه را	ابره گداز خار و آرد آستر ترک گل است

از دل قدسی لبهم و کوجو بیوان سراج
جای آن دیوانه چین زلف و قید کامل است

و عده وصل از دهن صبر قضا بایس است	فایده انتظار ترک نماییس است
مرغ گرفت از راه وصله بانج نیست	بیک کلی بر نفس به تماشا بایس است
خواره عشق در جبهه مگر خود شکن	گری نرد قدم آبله بایس است
یوسف اگر چه هست قافله کو امن باش	بد رقه کاروان عشق ز نخیلیس است
آمده خجدها جوش رحم کن ای سر دل	جام مرا قطره زین بهمه دریا جوش است

داغ بمون پیشین به سر قدسی رفته
گویی سر کرمیش آتش سودا بیل است

خرم کسی که در ضم زلف تو جا گرفت	اسوده آنکه خانه بکوی بلا گرفت

نیر تاسف و دنیا رو بهیج حبیب خاکدست ز رشک نهفتم باب چشم خلق لیسیر تهمت و من مجرم و کاف	میرج دلم خاک تمام درین خاک گرفت تا چشم غیر رویشنی از تو تیار گرفت در قید آتشی نماید کسی تا مردا گرفت

ایضا

ما صبا این سوز زلف پریشان آشنای چرخ باد ابا و کشتی دو آب ماندنا ختم عورتا شد حسرت چاک گریبان مسکرم از غرور حسن ظاهر میکنند بیگانگی استخوانم حالتی دارد چون گرد و دیرفت غم بجوم آورد من در فکر بی سامانم	صد گره از غیر تم بله رشته جان آشناست که بود بیکانه باد شعله طوفان آشناست یا وجود آنکه دستم با گریبان آشناست در نه عمری شد بچین از خویش تنهان آشناست بی نشانشد ناوکش از آنکه بیکان آشناست نیربان نخلت کشد هر چند همان آشناست

دیدۀ قدسی احد و زرید و راه حزم

برگفت مای که ناخار معذلان آشناست

لذت نادای نداند دل چو باغم خو گرفت دایم از جام یل از هر بلبل میکشد زاد از عشق بتان منع نکورو بارگند دل ز بنبل لنگند تکلیف گلزارش کمن	دشمن عداست بد دل کو باغم خو گرفت کس عاشق باب خضر ز غم خو گرفت بهت مشکل کنند از دم دل باغم خو گرفت هر که را چون من دلش بازگشت بهم خو گرفت

دایمت خود ایدر شدن قدسی ایر از تو بخاک

که بر او هم نکشد چشمی که ماتم خو گرفت

رسید بار و دمن بهر عتاب گذشت چرخ غمخیزم سوب شکستن برآه	چکومت که چو بدلی را اضطراب گذشت کل انیدم ازین باغ در نقاب گذشت

کجاست عشق که بر دیده ام زلف نشان که روزگار با خود گی و خواب گذشت	کجاست عشق که بر دیده ام زلف نشان که روزگار با خود گی و خواب گذشت
من بیار را پروا است جان نیست مخت کم نرسد چاودان نیست که با هم بود خونی در میان نیست که در عالم طیب مهربان نیست شکست دل شکست استخوان نیست چرا گوید کسی کبر نیست و آن نیست که بینداری مرا در جسم جان نیست	من چو شد که مهربان نیست غور عمر عاشق بر نیست نمیجو شد با هم نایوان نیست بسیاری سپردم من چون نرس نذارم من از مویان نیست جهان بود و نابودش نهاد نیست خیان افسرده خوا بد روزگارم
که نفی که کشیدم زیند عالم سوخت چو جان ابل مصیبت بشام نام سوخت که داغهای دلم در میان هر سوخت چنانکه نام دلم هر که بر در سوخت چنان ز شرم بر او شکست کل شرم سوخت	چنان دلم شمع بران بر آتش غم سوخت ز جور جرح دلم در میان بخت سوخت تنبه می که نمک آتش زینش و جلا سوخت دلم ز شعله سودا می عارضی کرم سوخت چون کرد صیدم اظهار عشق کل بلبل سوخت
فغان که در دل قدسی از برق حسرت دوان متاع صبر و شکایت آنچه بود در سوخت	فغان که در دل قدسی از برق حسرت دوان متاع صبر و شکایت آنچه بود در سوخت
شاد و نیست دلی کل با شرم نیست چون غمچه سر نشود نما در تقصیر نیست	ابام بچار است و هوای چشم نیست گر شود قیامت شود از چای سخن نیست

چون گلشن تصویر کلمه بوی ندارد	یا آنکه گل سوخته اند چشم نیست
چون عکس در آینه کمی گاه و گاه	پیردن زرد لم صفات صبر آن و طم نیست

ایضا

بیکانه است اگر چه زبیران چمن خرد	با نسک کو دکان دلیان دیوان آشناست
هر گز بدانی قال و لم شانه ندید	شور و غم که زلف بونا شانه آشناست
بنیام نیک و بد همه زاسه بزد بجای	بیک صبا به کعبه و تخته آشناست

قدسی لب که بال لب بهانه آشناست

هر چه خوش عشق بخر خون خلای نیست	بدر و بدل ز خور و نوح خلای نیست
خون در این بیز که در شمع دوخته	خون در خنجر شمشیر و فدا خلای نیست
کار دست پر فن ای طایر حرم	بر و اندوستان محبت بیالی نیست
دل سوختن بوعده معشوق بے وفا	خبر آرزوی خام و خیال محال نیست
رضوان که می ستود گلستان خویش را	انصاف داد خود که چون نرم و صلی نیست

قدسی جو گل که در عرق انفعال نیست

هر چه در دل خیال آن لب میگون گذشت	در جگر صدیا و کعبه غیرت مرا افزون گذشت
تا که محفل نشین کسار را بی گم نگردد	عمر ما همچون باین امید از ناممکن گذشت
در دهان عاشق و معشوق قاصد رسد نیست	کوهری شد با خیر شیرین جوانا گلگون گذشت
آب آتش را هم گنجای نتوان داشت	عشق زده خجسته درون جان افزون گذشت
کیمیا پس بی دو پیل نیستانی نیل و شایان	اندکی ز دامن بهر خواسته هم مخمور گذشت

اینقدر دانه که تن بر جان گزینی نمیکند
نسبم که یکجان تو بر دل چون گشت

پیش دشمن روی جان من توانست دید
قدسی امشب پیش من گشت چون گشت

نم که نور خود در چراغ من غلط است
بجز هوای جنون در دماغ من غلط است
نکه ز دیدن آن رخسار کرد ای همه دم
برو که دیده کن خودن بدایع من غلط است
نشان ما طلبند خضر و سمن بر راه طلب
بدیدی هر دم ره سراغ من غلط است
تمام شعله شوائی ظایر حرم زینهار
بیان و پرشوس گشت دایع من غلط است

طلب کویده از ار خود که چون قدسی
اشی که نشسته عشق غراغ من غلط است

مرا بجا نشود و ستمین باعث
چنانکه لعل شوریده را حین باعث
تو خواستی ز بر من تنه بگزینی ورنه
برای گشت توان که دیک سخن باعث
غزال قدس که دیده اسپر دانه و دام
اگر نمیشد ری آن سرو دل شکن باعث

همیشه باعث عشق تیان دل قدسی
چنانچه سجده بت راست بر من باعث

خو اند دل من شربت ویدار و دگر هیچ
است علاج دل بیار و دگر هیچ
نه پند که بر دیده ما کلبه گشاست
عشق است رقم بر در و دیوار و دگر هیچ
هر چند ملک نامه اعمال مرا دید
نام تو رقم دید بطو فار و دگر هیچ
کزیر کهن دل ترا خلق بجز بسند
یابن همین رسته زمار و دگر هیچ

جز بر من عشق بار و دل قدسی
نم چون دشت بهر من کار و دگر هیچ

لباشق بجز شکوه میداد نکشاید
زبان میدان چون غنچه زهر باد کشاید

چنین گزشت چهره امیدم بسته شدیم ز قید عفتبازی لذت دیدم که میخواهم دل آسوده را حرف محبت کی بگویم آورد ز بیدردی به بزم تیران فغان شام هر آن	که برین آسمان نیم تاوک بیداد بکشاید پس از بس شدن هم ندین صبا و بکشاید فیون بند از بزمین موسن از او بکشاید دلم آخر که چون بزرگان افتاد بکشاید

ره هم میروی قدسی ز دل تنگی چه شود افغان خبرس را عقده دل برگر از فریاد بکشاید

بی رتبه کارم همه با دید و تر بود در گاشتن اندیشه یاد رخ و زلفت نشکفت گل از اثر نغمه بلبل صعب که بود از نظر خلق نهفته هرگز ز بند خویش فراموش نکردم	تا دامن خاک از غره ام حلت جگر بود هر سو که شدم سنبیل و گل کجگر بود این فیض نصیب گل های باو میجر بود آن عبت که پوشیده نگزیدیم بود هر جا که شدم آینه ام پیش نظر بود

الضاحیه

ایا که مرا جو رکش بار نو شستند ای دیده بخت نگران باش که خوبان مرغان حرم شکوه آزاد کی خویش پنهان چکن عشق که راز دل منصور شد لوح و فاسته مگر سوی سیما در دیر و حسم خبر سخن عشق ندیدم	بر عاشقی کو چکن انگار نو شستند بر روز جزا و عده و بزار نو شستند که دقش مرغ گرفتار نو شستند بر روی زمین با قلم دار نو شستند یک حرف ز حال من بیار نو شستند هر جا که خطی بر در دیوار نو شستند

قدسی یکن از تیر سبک بخت شکایت کالیه ما قابل رنگار نو شستند

این دیده چه با جامن سوخته دارد هر خطی نظر نبرد کمر بست دوخته دارد

درد شفته و طبع جانم که چو لاله	اجزالی مراد انعم بهم دوخته دارد
قدر حکم سوخته لایم گشتنا سدا	خبر لاله که آنهم حکم سوخته دارد
یا این نگه حیره بسته راه جد گم	آنگاه که خیال نگه افروخته دارد

قدسی نیز همین فکر تو خام است که نظم	این سلسله بسیار نوا سوخته داود

باز ناخن سیر سیدان دانم دارد	خون دل مین لاقات ایدم دارد
عشق چون قسمت اسباب معیشت مسکد	لاله داغی تر نشان برو که داغم دارد
شعب که در دیده آید و لبه کوی تو بانی	از حسد دیده پر خون بگرانم دارد
آن نهالم که ز شادی نه نشینم از بانی	که بدنامم که خراش روی بیانم دارد
لذت در سلسله زلف تو دارد و آشفتم	گمراه سودا سیر آشوب دمانم دارد
محرم زلف و رخ او نتوان دید کسی	شانه دل بیلد و آینه دمانم دارد

ایضا

فکنده زخم دلم را بجا است بهبود	کسی مباد گرفتار چشم زخم خود
قرونی غم از آسودگیت بد دل من	نمی خنسد و غم گردنی گم آلود
جراح تنه با را بکار می آید	بچشم گم شده ره سره می نماید
ز چشم من غم ز فتنه خون دل جیدان	که آنکشان نشان ساز چشم خون آلود
بین سیاهی کلیم که این سیاه زبان	چشم هر جزین کاشت بر زبان افرو
سواد شعر مرا خالک چون بر دیده من	ز رشک آورد آب سیاه چشم خود

ایضا

کتابخانه چور ختم بر استانبند نهاد میان گل و بلبل که موسی گفت	بر استانبند تو ختم بنای خانه نهاد چگونه شد که دنیا پایی در میان نهاد
کمند غنیمت بسیار خوش را بنا نهاد حدیث عشق تو آفسانه گشت در میان	که دامن زلفش نه بر عهد و پیمان نهاد لذات دلم نه جاگوش بر فغان نهاد
نگشت جمع می زلفش باز بر پیشانی	نیم خوابت ز جاگوش دست نشاند نهاد

الضیاء

علاصم ز گشت تو در بهیمه مباد نهفته مسمی تو در سینه زنی میگفت	اگر انسیر تو نبود دلم آینه مباد موج صبح سینه چاکم ز خونید بر مباد
نمیدیدی وصلت که تنگ بود وصله دعا کنیدی که یزد و نیر را پس از فرماد	مباد ساسانه مجلس سنانه گریه مباد کد از بر طرف قصر و جوی ششم مباد

دلم ز رفعت سهدر و خوش قدسی است
گر گفته بودی در او جهان لطمه مباد

از چشمه سار چشم از بسکه نم بر آید از اتحاد چشم با پای دوره عشق	شرسم که فتنه زفته طوفان علم بر آید مالم جو دیده بر خاک نقش خدایم بر آید
گردست شام بجران گیر دکلوش را در موج خیز دریا بر خط نبوت طوفان	مشکل که تا قیامت از صبح دم بر آید کوز استک آب چشم دریا هم بر آید

از نحت دل فرمود چشم قدسی
نگشت استخوان با کوه عم بر آید

باز از مرغان دلم حرف بگو تر سینه با خیال روی غیر من خبر که دارد خلوتی	یک اسم مقوله جایی نامه بر سر میرند روح فرمادش ز نحت حلقه بر دور میرند

دوش در دست حریفی از زبان شمع گفت	نور دهن دل ما هر که ساقی میسرند
شرح احوال اسیران به لب سوز دل است	نامه ما شعله در بال کبوتر میسند
چون بجای پیشش با کس که میسر است	گر بگرد خانه اش روح الا میسند

می شود حتی و میگردید بجان خون دل	
در چن هر گل که قدسی میسر بر منبرند	

از کینه چکه گرم بر لب من	کس بر چین امینه از چشم چین ندید
از بس بدتر زوم ز فراق جدا جدا	از دست من چه دید که از آستین ندید
زین خاکدان هزار سلمان شده هنوز	کس نقش پای نور چه بر زمین ندید
این راه بر خط بجه امید میسر د	رویتو هر که در نفس و آستین ندید
کی کم شود ز سبلی کس تازه رویتو	حد چشم که در خشم و مرا خشمکین ندید

قدسی زهر و دلت عشق اختیار کرد	
بجای هیچ ذوق جو در کفر و دین ندید	

فلک ز کین بدرفته جوئے من ماند	بر هر طبع محبت جوئے من ماند
هلاک هر کشتی شمع محکم کین طرز	باشنای دل یکانه توی من ماند
لب تو آب حیالت درد لم بنشین	که خون شود می اگر در سبوی من ماند
فوی ز جازیه شوق من خبر یابی	که کند ز ترے تو دو چشم سبوی من ماند
حیرت گذار تو ز آنروے خاک راه شد م	که نقش پای تو شاید بروخی من ماند
گو خوش گل کند جافقانت ای بلبل	حدیث شوق تو با گفتگوی من ماند

ایضا	

کنای می مارا غم یعقوب نباشد	ایچند کند صبر دل را لب نباشد

هر چند که بایل بقبض گشته تسلی
هر کس که سرافکند به پیش آفت و کما
در دیده خلد رنگ کلم خون جگر است
هر چاکه بود و بار برسد سیل سحر
دل و انجمنش ای بویچه داری
قدسی نطو کند و دم آمد غم محبت و ن
این لطف سرای من مجذوب نباشد

ماست بایل تنوی ماده بماند شد
بر گل و سیم نظر در گلشن و منظر نیست
دل یواغداد از سر کویت جرات بره کرد
تا بدخودم ماخذ از لذت و اتم نفس
بوستان علق آب از چشم خون خورده
بیا

در جلوه گری خون تو کسی با د ندارد
بر عضو اطاقت صد دل غم و گریست
دل گشته تسلی بهنم که محبت
از چشمه جوان مطلب زندگی خضر
صدر زخم جو کل در دم انداخته پیش
دیوار غم از گنجه کسی از پای در آید

بیا

بیا در برون میشه که استخوانند دارد
یا عمره نکودست زبید او ندارد
شرط است که تا دارم از او ندارد
کین فیض چند خمر جلاد ندارد
کس به ازین خانه آ باد ندارد
کاشانه خبر دست که عباد ندارد

در گنج خاکی که در طور حسن روشن باشد
که گویند نخل بزم باز غم و امان کرد
نخله ام که در گنج خاکی روشن نشانی رود
بسیار فاصله از حرم است
شماره پنجم است ایام حیات ۲ فراید

که دوره ادبی ایمن نیال است
چراغ دیده من مرده بود روشن شد
که آفتاب تنی دیده بود روشن شد
بجایم بخند زدن خوشه کوک سوزن شد
که برقی خسته ام آید تیرگی خرمین شد
که بر گزشت نشدیم دوست دشمن شد

نشسته بود کسی در بر روی من قدسی
حقیقت نفسم سنگ راه گلشن شد

غنجی تنی اصل تو زنداتی گلشن باشد
ضیاع را شب تیره بر انچه می خیزد
زیگ میکانگی از آریسته مایه درند
دانی ایدل که خیره ها بدل غنی
زینت گیسو درم نبود و وز از هم
از بی نایه فغان جگر مرده روشن
از تماشای تیان بتو تکی نشوم
شب وصل نور نظاره نمیکردم
یکه تاثیر ندارد تقویم قدسی

لاله بی تو گل داغ بدامن باشد
سینه می مهر ترا رسیدن روشن باشد
آشنای روی مایه بر عهد روشن باشد
و انچه می جگر لاله گرا از من باشد
سینه در دستم و زمار کردن باشد
ماله دل نرم کند که چه ترا حسن باشد
که چه نظاره ام از چشم من باشد
دیده چون شمع اگر با صبر روشن باشد
شکاف غنچه حبس نفس من باشد

کس نمی دهد خراب می تا بزم داود
حاکم آورنده فکندم که بزم داغ بدل
چون بزم دست بگسود و چون آشنایه دلیر
گفتش روی شایه که خواند دیدن
نقشه سوخته آتش گلی در گلشن

اصل میگون تو مایل بشد ام دارد
مکر معوی این خانه خرابم دارد
کبریت خیزد که آریسته ام دارد
نقشه این دویت چاه بدقا بزم دارد
بال میل سوزیده کس دارد

شمع و صلت گیرم اشتیاق ز روشن میکند تازه عشق دایم کبرن تر و ستم از بس خیزد کاش در نهانه ستم خالی گشت پیمان باد اگر بر تپه دیوار گلشن می وزد نیکند خادگل ناچیده از دستم بیرون خانه ام میسوزد و پیکانه سواگاه نیک	رفدش در خانه کار خشم و دشمن میکند آستین بر آتش دهن کلد و ایند میکند آنکه قندیل حسد را بر او ز روغن میکند بلبل از کنج خفاش بنیاد شیون میکند تنگ چشمی بین که با من چشم هوزن میکند آی خوش آن آتش که دودش مثل دود میکند

حرف صلح کل زند قدسی عجب دیوانه است
حالی در ای سبب با خوش دشمن میکند

چون عجب دلم از دم خون زنگ بر آورد نه عجب این باغ و نه لاله این بدشت رو بزم تو امشب بدلم خوش اثری است نشست موافق بکشی نقلش می ادم هرگز نشد از لذت دیدار تسلی که هم تو فکر دترا کردم تر از من	خون دل من عاقبت این رنگ آورد عشق از به سینه خشم و دل تنگ بر آورد هر فکده که مطرب در گنج تنگ بر آورد با هر که در صلح زدم تنگ بر آورد هر صفت که چشم مرا تنگ بر آورد دود دلم آتش ز کول تنگ بر آورد

ایضا

نمی بیند لب از زنده با خاطر عین باشد تقاضای جان و سم گرفته قلم خدین باشد هر آنکه سنا مان حکم را آستین باشد که بگانش در برون سینه در احاطه باشد اینیرا که رنیده دست چرخ آستین باشد	نشاط ما سیران بادل اندوه گین باشد نخون چون خودی آن غمزه را آلوده بندم پیرانست از گریه منجانی دلم گردان صحر دلم را که چه خوان کرده حدیث است چه حاصل آنکه دامن از اسیران برنجی چنی

که کرد از نظارم تا قیامت بر حدیث باشد زبان شمع اگر چرب است اما تشنه باشد چو شود آنرا که سخت بد قصه بین باشد که گریه خون خنجر خون گریه جهان اندوه کین باشد	بصورت چو میر بر سر را پیش شو بدیم بدر اگر کرد با حصه حکم کو مشو امین مکش کو آسمان ز تحمل یابی که بود احوال بشوق تا سپاسیم دل نه خویش تر تو
بفکر عاقبت اوقات خود صانع ملک قدسی چو صیادی که بچه صید لایع در کین باشد	باز تر ستم بر خنجر کمر جان که شد کشته تار یک مرا خانه دل خیر و هم
دست میدارد تو محضون گریبان که شد که خیر انخ دل من شمع سبتان که شد بهرین دین که بود آفت آسمان که شد تا گل تازه بازگ گلستان که شد	باز از دیده قدسی شده نوبار روان تا کین ریش دلش تازه ز حرمان که شد
باز این نهفتی سخنم بر زبان فتاد هر قطره اشک که شد خون فتاد چشمیت بگریه بنیم که در زبان فتاد هر قطره فکند بر آب روان فتاد	نام تو بر دم آتش شوقم بجان فتاد طغی که بود خون دلم خورد جای تیر خوب خاکی ز سجده بر آمد ز هر طر فتاد در دیده ام خیال تو هر چند سیر کرد
اگر ز حال عرقه بخو ناله بر خشت کشتی ز موج خیر عیت بر کمران فتاد	از حار زخم دل تا حین دره بر کشد از فعال خاب بر تو نه ام دارد جمل
حاکم بای سینه خمیازه خنجر کش آتش کو تا مراد سلک خاکستر کش گویند تا هم تو متا فان مراد بر کشد	عاقبت دارد بشن ز افتاد بیاخته

ای حکیم یقین خون کم گیر از یک آب	تا کی مشت لب خنک ز چشم تیر کشد
طبع قدسی با شراب عاقبت وصال نیست	بر دم درد سگ کیک از دست بدایا غایت
بر دم دوست صحبت تو بر زبان افتاد فغان بی اثر از طاق دل سیران را فرشته گیر گندم بمن نه با کب شوم چو دل کشد لب شکوه شد بنام لال چو بدلم که بچشم نمود بنگاشد بنام رسته من مصلحت نذر دسود	چو شمع آتش خیزت در استخوان افتاد چو شمع علی نمر از چشم باغبان افتاد نمیدر غرور خوش آنکس که بدستمان افتاد با ولبا بے دلم فعل بر زبان افتاد چو از قفس گندم سووی ایشان افتاد ز دم بر آب بدلی انشم بیان افتاد
بر دم شکوه ادا من کنی وزیرین خافل	که تند خوی تو قدسی حیدر نکتة دلان افتاد
را بپیم من بر قطره طوفان گریاشد دل دارم که چون سیاه اگر صد باره چو ای در دلم بر داغش اشخاشد ندایم کرک ایمین جاک میرا سن بلرشد	نخردان صحرای کاش دامن دگر باشد سید بسمل شدن سر راه دایخان دگر باشد علی دارم که جگر کش گلستان دگر باشد که بر جاک گریسانم گریسان دگر باشد
دگرگون است احوال من دارم که چون قدسی	دل مرا طاقست مکر زنه حسان دگر باشد
کفایت عشق شدم دامن کربان گشته کاه و کجا چشم اندازد ز صافی آب ناست از خنک عشق بیگانی که شد در سینه جمع دین تریابی دادم غم می ترین که صحبت	سر شدم که دهم با پای سسم ز خمر شد انقدر در گریه که گوشت دیدم که بی تاثیر شد گویند رفته گردید و نماند از خیر شد عند بی بی نو که بی گلی در گلستان سیر شد

که چه خبری کرد بدید خود ندید بهر عیش عشق چون قایم شود قید کند از او	عشق چون آمد نزدش شسته شده مدینه شد عشق هر ویرانه را اگر بنی تعمیر شد
عجب است در دل قدسی نشسته بر کز خدا رونگاه و صبر از روز ازل لغت پذیر شد	
رسد که بر لب جان چون برسی ناچار گردد بنوعی از دمی دل بپوشد و دردم که میسر سم ز بس طبع جهان از کشته از برای غایت نعش در خاطر از بس مانده ترسم خرمی گردد	بیایا افتابم از سر دیوار بر کرد سپیدی دل مردمان دیده از خسار برگردد چو گل سبلون زنده بر خار پیش خار برگردد که بر شاخه که ماند میوه بسیار برگردد
نخجین زان عمره گویا بر زبان دارد که قدسی را نفسش آید سلامت بر لب افکار برگردد	
سبیل رفت تو خط بر سبیل تر میشد کعبه در دے کشان باشد مقامی گشت کم نماد از سر به سایه داغ بخون شمار دید و ام شبها که از مصلوی او بار و بار سوی دل بین تا شود کارش تمام بنکه در برم تو را هم تبت بهوش خن نیشتر راحت بخندم که از گردون که خواست سربلندی می کنند اشکم بهاد قامت	بیر وقت جلعه در گوش صنوبر میشد بهر نمیشم خمی خشت بر سر میشد کی بر شوریده حالان تنگ افسر میشد آسمان از دامنم تار و زاخته میشد غم سبیل انتظار ز خشم دگر میشد حال دل خوفت که دست قضا میشد اتقید دامن که شب تار و زاخته میشد خویش را شبها از ان بر چشم خسته میشد
ایضا	
در مجلسی که احباب غریب مدام کردند	نوبت به ایوان افتاد گردش بجام کردند

از یکه شب بهار است از هر طرف بخودند انجام محبت آنجا سراسر عریان چون ساغر شکسته در دیدمانی نیست در چاره و حیالت کانرا کسی ندانست دارند بار سیایان دایم ز وجد و مستی در روزگار و در شب گویانم شود روز	میخانه را از طاعت بیت الحرام گرفته اند آسایشی دو کیستی بهر ما حرام کرده اند اسباب گریه گویا امشب تمام کردند سودانیان نالهت صد فک جام کردند از حلال خود را بر ما حرام کردند یک شام تاشد و صبح شد صبح شام کردند

از خیل کام جویان قدسی کناره بهر کین قوم عاشقان را بی تنگ نام کردند	

دلم سروا س این و این ندارد ز جان بکسل ولی بکسل ز جانان بر فر و صل خجسته دلم کشش گر میان بازه کن چون غنچه در باغ مترس از شکستن مایه بکشتان نباشد اگر غمت از دل بگویند چنان انگاه تیر انداختن کرد چرا بر حال خود مستان نگه بیند مرا ای خضر راه وصل در یاب که از سوز دلم باشد خبر دار ندارد بچکس فکرم علا خجسته چند اندلخت گل حیدن بکس حلم را اینخان و صلت خوش افتاد	غصه غم اخو غم جانان ندارد که جان دارد صحو خض جانان ندارد که غمید ما خرا این قسربان ندارد ز بلبل گل کسی بهمنسان ندارد که چون عاشقان تاوان ندارد مساد اخانه کان مسمان ندارد که کوی در دلم میکان ندارد که ساقی شیشه را خندان ندارد که عاشق طاقت بچران ندارد کسی کو آتشی در جان ندارد بگر در دلم در مان ندارد که چون دیدم در و انان ندارد که پندار بچرا بیله بچران ندارد

تقدیر شمشیر گذارید منی زرا که یوسف طاقت زندان ندارد

والضمان

اسود کے نصیب دل تر کر میں مباد
بس دل شکستہ ازیم ز آسودہ جالم
شاد دم کو چکر دی عالم حواشتاب
شد ز بد شمع ویر بہمن آمد براه عشق
مادل خون خویش نہ غلط بینشو

میزنم و بال سینه افکار کس میباد
یارب که عاقبت بی ازار کس میباد
آسانیم ز ساینه دیوار کس میباد
دل در کرب و غم و زار کس میباد
این صد خون گرفت گرفتار کس میباد

قدسی از عجب دولت الش علم گرفت

این گل از نصیب گوشه و سارکین شاد

در کربو سوسه لوبه ایم و نایع نکلند
بجای ناله رفتار پاسبانی نشینت
گرفتار صل و میجر خضرتی بدلی نگذا
نیمخت ساقی و قشش نکس لپی ترکرد
ز تاب آتش دل خون نماند و دیده

بیار باد که نوری درین چراغ نماید
ز بادقصد که بونی کلی بسیار نماید
بیاو کار از ان شعله غیبه در ان نماید
بجهت هم که حیران او در این نماید
فغان که جلم مرا رسته فراغ نماید

چو دل بدامن زلف تو دست دلداری

چونک دیدہ سرا سمیه در سراج نمایند

بنیاد کرب تو مرا نور در خیر ابرغ نماید
سپین نه زفر به یاز لب فراموش است
رشوق گریه دلم را چون لاله میخ
سپسته جامه چریغان ز می کباب لب بود

بهار عیش مرالایه بسایع نماید
که آب درخشن و تاب در چرخ نماید
چنان قشقه که خون تابانم بدایع نماید
بدور است که یک جود در ایام نماید

دین چمن که منیم جایی با آنکس نماند	با کسی دوست هم آواز من نکرد و غیر
مرا که دماغ هر یغان سید مانع آمانند	که منم کناره ز کاهل طبعیا رنه قدسی
یک حاجتم نماند که ایجا آروا نشد با آنکه هرگز از کف خوابان درناشد فرمزدون بسایه بلبلان نهان شد گرفت تو فتنه دیگر بیانشد با آنکه یک خدایک تو از دل خطا نشد روز سه که چشم مهر تو بود و آید چون لایله آخر ز خاک گذرین جدا نشد بگذره دین مدت وصلش ادا نشد بترن کد ارم مو که زمان دعا نشد	هرگز مرا که به زویرالتجاسا نشد در خصمت از شکستگی شیشه دلم تخم فیت جلوه نیک اختری نخورد شکست فتنه ز خوابت درین بار باشد هنوز حسرت تیر تو دود دلم صبحی بشام مرد کوری چو تفنگکار کسار با فخر تو دستور سجده با آنکه نقد عمر مرا صفت دوست نشد نصیر حاجت زلف تو نکور شد مرا
بار ایمن پس است که بیکانه شد خیر	قدسی چه عم که یار با آشنانشد
برده کبشا که برویت دل با کبشا بید کماش گل نخچه شود تا دل با کبشا بید که مباد اسر زلف تو صبا کبشا بید منفرستم بدلم شروه که جا کبشا بید هر کجا یوسف من بندقت کبشا بید رحمت گو که یک اید بلا کبشا بید بوستان دوست تیاراج صبا کبشا بید	در چمن کی دلم از فیض هوا کبشا بید عیش این باغ با اندازه یک تنگدلیت بر سر نهکت زلف چو صبا سلسله زد ما که از سینه برون کرده غمی ما که عشق بوی سیرا پس یوسف ز صبا یافود بند عمر ما رفت که لب تشنه تیغ ستم که بود بوی سسر زلف تو همراه صبا

آسمان چو آنکه نو کز عین تا خن نگردد	تواند گره از رشته ناز بکشد
قدسی از عشق را می طلب کین صیاد	بنابر دل جویند رشته ناز بکشد
جایی که دروغ است در بر لبم چه اعتبار چون اعتبار خلق ز بی اعتبار است از دست غریبه چه تنوع یزدگسی چون راه پیش و کم بر شایع قیامت است	وز پیش آفتاب ز شبنم چه اعتبار از اعتبار مردم عالم چه اعتبار در دیده که نیست در و تنم چه اعتبار
در کثورتی که یابد بود جیس اشک و آه	از چشم پیغم و دل پیغم چه اعتبار
بی در و عشق شاد و بی غم را چه اعتبار دو دی ز شعله پس بودم داغ و شومبارش بر باد رفت ملک سلیمان و شمش تا باج بخش خاک نشینم و شمش گیرم که ره بر بد بدل عاشقان هوس دیو اهل کان بدائع فرور آورند سر	بی ایفاک بودم که فوسم را چه اعتبار چه جاقا عتقت درم را چه اعتبار ببینی غور و نایال و چشم را چه اعتبار هم را چه قدر و مسندم را چه اعتبار در کعبه فرض کن که چشم را چه اعتبار انجالتکین و خاتم جسم را چه اعتبار
گیر عاشقی بمن بدل مقصود راه بر	قدسی سبایح دیر و حرم را چه اعتبار
عاشق چه شدی ناله جانگاه نمکدار تا منسل فنا که نکند خانه ما را هر ناله که کردم آن شب کاست ز عمر خواهی از تو نه جان بنویسد ای عشق	گر جان بلب آید ز ستم آه نمکدار ای ماهی چه استغی به راه نمکدار یارب تو ازین ناله جانگاه نمکدار در بنجرهای از خودم آگاه نمکدار

قدسی بنده عیب آید تم نشانی
خواهی بشکن آئینه را نظر آنکه کردار
رویف زاری

کام جانان پانین من در بی کام بنور مینت حسرت در اندوم کرد از دوق اصل از عین بنیاد انعم که بعد از برگ تم که زرقند در عشق لاف که بختی کس که من دوق آمانو نیت کرد در راه طلب ز انکه بودی مجلس افرورم شد با منی که اول بزم و داساغ زر بر رانکس بر بیل خط آفت بال است صید عشق را	کعبه مانخود دارم و در قید اجل هم باز در آغوش من مشتاق بیغایم دام باید که از سبب آری ام سجده خاکن ز کفش ز آدم خا هم خرف بند عمر و شوق او آئین کام صبح صادق خوشه چین خرمن کام تا بخرن دلی و بدساقی در اینجا هم بیل خط آفت بال است صید عشق را

قدسی از خیدم را کرد و در دام بنور

سرمه در شمع تو خجانه ناز است نار کن ناز که آغاز نیاناست لکشا و مکرده شوق در از است و آن در شکن آن زلف آزار است دل خلقی ز تو در سوز که از است دل قدسی ز بے عشق مجاز است	مکنت خفته که غریبه ساز است بنور تازه خنده وستی با محیط تازه تو راه نزدیک حرم شنی مرا ناقص کرد خاک شد بیکر محمود ز تاثیر و ف آتش حسن نوشت بنور از کر می که به بود سر موی از حقیقت خا

رویف س

بانور رخت باو بختی نکست کس کز گشتم اندیشه و دعوی نکست کس	و در گوی تو فردوس نمنا نکند کس بهر جاب هم اظهار کنم بیکس نبی

سید دولت دیدار بود برام حرام است
 بخت با خسته دلان راز نه اندازد
 نظاره نعم اندول بی درو نیم جوی
 ایضا
 بسی چون سایه بیای بسیر ازادش
 خشم گوی بود قاصد گر اندر نیگردد
 کند راه شمشیر آن طوفان صیاد
 بخت است اینک گردان کوه شکو گردد

کزل بحال تو بسلی نکلند کس
 انجا بوی شبت بختی نکلند کس
 پیش طمع ز دیده اش می نکلند کس
 ایضا
 ز خاکم بجمد ارد نمید انم جفا
 چو آید بوی گل تنوان نکلند کس
 کبسی خرب که آرد بای سحر طرادش
 کف اقبال حسد یکشد از جنگ نوادش

مجموعه از تیر تک عشق نیست قدسی را
 که لب نگوید و گوش عالمی هر بنده و ازش

ایضا

مگر که گویا ندانده چشم غم خویش
 با خیال آید خوش دست در آغوش کنم
 تا کی منت صیاد چه ایون طاد و س
 آفرایه پیلوی دل گشت چرا غم روشن
 خشت سرداشته بود از سر خم بر بنان
 تیره تر باید ازین آفت ز من معیاد و هم
 گردوز رخ برش منت آتش نکشد

گرد از غمت من ای جو دریا سر خویش
 صبح با نرنگ خوش بر آرم هم خویش
 جنوب سلقه دامن کس بر سر خویش
 از کوی درو تیر در خون نهد در ستار خویش
 هر دم من بود که در خون نهد در ستار خویش
 که شکایت کنم از تیرگی از خیمه خویش
 دل که چون لاله بخون دایع کند بکمر خویش

قدسی از لوبه پوسی را ازیر لیا شردی
 روی یوسف نمودی بملالت کردیش

در اینست بود پهلای من بزم کویست
چو بخت کنای می شوخ که بوم دم ترشتم
آنکه ز رفت خود از ناز غافل دارد
عرق خون در لب لاله بود او را قش
شکر از لاله چلویم که بر کز نهضاد
آنکه خشک لبها را اثر می نیست از آن

شعله می طافت و خورشید بر او چو دیش
کردم آراسته از نیت جگر خانه خویش
موجو یافت حال دلم از نیش خویش
بر کنای که کم خنده اش افسانه خویش
منت بس که بگریه کردن دیوانه خویش
قدیمی انگشت ز بند بر لب دیوانه خویش

در دم لبش حدیث تر از زبان خویش
ز این تر صبا نبود چینه را که پیر
در کاش آبریده رویم جوانی بزم صبح
با آنکه آب دیده ام از آسمان گذشت
هر جا که فتنه ام می شود بر فتنه جو باد
در فتنه توین دیده فتنه دم بر تنه دست
لی برگ فتنش ماندم را لی و باغ غم
دلم خون شمع چو دیدم حلقه حلقه شمع
چه دانهم بر سر خویش گرفتار گردارد
گرافند در ریش گل کویدم به پایمیدانم

دارم چو غنچه مهر آید در زبان خویش
لبس شکوه چو کشاید زبان خویش
تا غنچه لبش هم بکنند آفتابان خویش
بخشم به لبش دیده ز خواب گلان خویش
درد دیده ام ز دیده مردم نشان خویش
انداختم بدست خود آتش بجان خویش
اسوده کشد دلم ز بهار و خزان خویش
کمان بزم که بر یک چشم حریفان خویش
سری دار دلم چون شانه بام نازکی خویش
چو نقش پا نخواهد شد جدا از چاک پهلوان خویش

نماش چون تو اتم که قد شمع جوی را
که آفت زنده شکر بر سز کاه از تنه جوی را

خوشه ام چون خورشید در آغوش تو
خوشه ام چون خورشید در آغوش تو
خوشه ام چون خورشید در آغوش تو
خوشه ام چون خورشید در آغوش تو

خوشه ام چون خورشید در آغوش تو
خوشه ام چون خورشید در آغوش تو
خوشه ام چون خورشید در آغوش تو
خوشه ام چون خورشید در آغوش تو

خوشه ام چون خورشید در آغوش تو
خوشه ام چون خورشید در آغوش تو
خوشه ام چون خورشید در آغوش تو
خوشه ام چون خورشید در آغوش تو

خوشه ام چون خورشید در آغوش تو
خوشه ام چون خورشید در آغوش تو
خوشه ام چون خورشید در آغوش تو
خوشه ام چون خورشید در آغوش تو

چون تجب لاله تیره ما بجز روشن بود

عشق منجر است به رختن کشتن و تنگ
عشق منجر است به رختن کشتن و تنگ
عشق منجر است به رختن کشتن و تنگ
عشق منجر است به رختن کشتن و تنگ

عشق منجر است به رختن کشتن و تنگ
عشق منجر است به رختن کشتن و تنگ
عشق منجر است به رختن کشتن و تنگ
عشق منجر است به رختن کشتن و تنگ

در بخود غمی ز خود تو ای دم شکایتی
ایضا
در کزین بخت تیره خود بر نیاید دم
ایضا
شکر خدای که گویی خرابات نیست
ایضا
در جرم که از جرم اکت نکندش

گردنه من از ان تر فدا بوشی
ایضا
که خاک شد و وجودم از دل
ایضا
نگذشته بر سینه گرچه خیرت
ایضا
آنرا که تو در نظر نیاید

دیدم چشم آینه بسیار بی خویش
ایضا
با خویش هم ز غیرت عشق تو دشمنم
ایضا
خود را اگر دوست نه کردم غلط جرم
ایضا
تا ز چشم خود که بودید از و ایس
ایضا
که من ز دل بیایوبه غم سزاغ خویش
ایضا
دوش آن در سفر کرده که بار آمد پیش
ایضا
میگفت ز شاه مقصود ز رخسار نقاب

خالی نیایتم ز تو یکبار غمی خویش
ایضا
در عاشقی نمیرود ایم بخویش خویش
ایضا
در سیرین جو غم بسیارم بروی خویش
ایضا
ایضا در یک فکر نهفته همه از روی خویش
ایضا
باش چو آفتاب دلیلم چراغ خویش
ایضا
و لعل دیده تا فرشت شدن با من کار پیش
ایضا
دیده گوید هر کار ای که کار آمد پیش

از شی اندر دلم میروای مرغ جبین
از کوهی که بر آفتاب کوه خفته اند
چو کوهی که بر آفتاب کوه خفته اند
عشق منجواست که با عشق کند طبع
بزم را در در طاعت گزیند با انجام رسد
سینه ام شیت درین دور نشانی قدی
جام بر آب جوگرم خمار آمد پیش
گوشتی زیبا که بود نور و زری خوش
شب تابیکه در آرزوی از آه تن است
که چه در خیم از آن پیش که روشن گردد
من شوریده گناه و غم ناموس گس
گوشت کنس از سحر نگردد و فیروز
بیل شو طوطی چو گل بو کند کس
بر باغ ماد لاله از یک خان رسد ایم
از دل شکسته بندد و مان خود
بوی بزم خوش برومی چه حاجت

فرزده کالی از آن مرگت بهار آمد پیش
با چشمه سعیدی را از بزم آید با کوه پیش
کشته تا بمانان رفت کنار آمد پیش
شوق کاشمی دو سه از بزم خوار آمد پیش
از نفس مشیت می چون بشمار آمد پیش
اول شوریده عاشق غم اندوزی خوش
پروای شمع من و تخمین از بزم می خوش
وید بزم جفا می کورم و زری خوش
بر وای غفل و نه مصلحت اموزی خوش
خوشی را چند کنم زنجیر بدسوزی خوش
وز باغ از آن خوشی که در دماغ خوش
بر که بفکیم سبانی ز دماغ خوش
گر لاله را بزم که گل گشت باغ خوش
چون نشکیم دل به بزم سحر باغ خوش

اضا

سیا		

چهار قدسی از می خصیات کنی ظل کران
نظم هم جریعه نوشت تمام استغفار باش

ناره بشد با شعله در برم تو پیمانم بچشم	بشد چرخ دیده در دوش تا بر کام جو شمع
پس که گاهی گریه بی خود و دست بر نیل	آتش دل محمد الحشم که یا کم جو شمع
اشک خوین ز ۹۹ زرقان که دیدم	ناکفت بایش و آتش زرقانم جو شمع
حال من بر دهن نشینان فلک بود	ز آنکه نتوانم در خانه تنم جو شمع
از دامن من کمال دوست ناپسند شود	هر چه کا مید از بدین افرو و در جام جو شمع

القصه

بازم دلی اما چه دل ضد گونه بهر آن	خشم خون در آستین اشک طوفان در نعل
باد صبا که بگذرد از کویت و سوی خیم	کاش خیمه که در تا کند بوی بهمنیان در نعل
تا زخم خدنگ غم را که لذت از ارا	از خیمه خیمه اجتهابی دل در زرد سکان در نعل
کو قاصد می از کویتی او تا در آتش	به طفل اشک از دیده ام سر وقت جان در نعل
برقع ز عارض نیز فلک یک صیحه با جاودا	کرد و خورشید صبح را خیمه شد تا آن در نعل
نخست مرا از ترگی صبح و فراق شامم	پرو در ده چون طفل شام من در لکن در نعل
از دیر لیران بهر سم بانگ ناشالبتگی	ز تار پیاپی غم گلو تا قوس تا لالان در نعل

قدسی ندانم چون شود سودای مار و زجرا

او خورش آفرزش کف من نقد عصیان در نعل

القصه

دانات عشق سلسله حوی گرفته دل	از دست رفته و بر دوش گرفته دل

تاریکی از زلف بنان پیش قدمی
یا مجو دیده اتم شود کوه کردش
صنوبر دلم بر آورد آرا آفتاب دود
برگس محالها زد و کرد با شکار
باز پیشه و روح و اتم شگفته کن

خون افراط غرق بن موی گرفته دل
از او قناده کوه کوی گرفت دل
این صاعید ز کوی خوی گرفته دل
زان چون پیال یابی نیمی گرفته دل
قدسی مرا گرفته دیو می گرفته دل

ایضا

تا که کنی مگر به طلب از روی دل
صل از روی خون جگر کرده است
یار بدانش ته نشین عیار دل
تا چون پیاله دیده دل بنده خون تپنی

ای دیده پیش خلق مر به آب روی دل
چندان گرفته که نماید از روی دل
آنکس گرفته و گردنم ز روی دل
کعبه دو چشم که بنک نماید بر روی دل

قدسی دولت بر قفسه بنان کاوری بدست
بنشین بگوشه و گیس منجمی دل

در دولت

من ز گردن چیت ذوق ساحل یا فتم
خضر دینگر و ابی سر شیمه حیوان گرفتن
بخطا نل ز به از سر نیار است انقدر
ذوق به گردانیم آواز دایم طرف
چون بهم سرور پی دل بسکه میجویم سراغ
گردنم دل که هم هیچ قانون بجانی
ز بسکه دشمن ز طار به بر بنیان

در میان خجندی آرامش دل با فتم
لذت بمراید از تیغ قاتل یا فتم
کعبه را هم تیر و از سحر محمل یا فتم
و نه پس در گام اول انداز شرک یا فتم
در بیا با فتم که صد چون خمر بمل یا فتم
بهم قدسی چایی آرد خلوت دل یا فتم
چون بگنجی بهر ای جمع شرکان یا فتم

که بچشم نبردنی بدین معنیها هم
 که ترک فعل نماید نهایت احوال هم
 بهیئت نعمت هم آخر است بزجا هم
 بعد از آنکه بودا فرستایم به هم
 بدولت نعمت آباده بوده سلام هم
 بهیئت در طلبید خیال کنجا هم
 قوم نرفته و در گرفته نیم بدینا هم
 جو غنچه مفکرت جلالت بگرینا هم
 بود و سایه دستار دل بر کسایم
 تمام دایع بود لاله بسیار یا هم

سندم بدو چنین چاکخانه سیسته رضا
 بنوعی وصل نمودن جهان بود و مشوار
 فراخ روزی هم از تنگسالی چه هم
 اگر عشق نماند درست بیایم
 من و دوزار محبت که هر کجا ز قلم
 بیا نیکو چشم شری بوده شب از عشق
 جان و دلست که خبر بزرگداشتی دوستدار
 چو کل بر روی خسان بنشینم بدید
 ز سر کمرانی خشم ز بس ظلال رسد
 ز خاک عشق کبابی نمیدید باقص

بیک نسیم جو نقش قدم خراب شوم
 خاکی شکند ازین اثر شتاب شوم
 و مانع خنده ندارم که اقباب شوم
 که چون نسیم مقدر بنهر خراب شوم
 چون شمع اگر در ملاقات شعله آب شوم
 بهر روی کس تکبندم از اقباب شوم
 ندیده ام بهیئت پای که کرباب شوم
 اگر نابیر بنشیند نمی خراب شوم

چو باد موسی تو آید ز غمت آب نشوم
 من و شکست حریفان کجاست یکجا
 تو از شراب صبحی شکفته باش که من
 نعلقه نعلک نیست از ان اسیر شوم
 کجا بر آید کفش دل خود آب بشو شوم
 بهر بار صبر یا یکس نماند بهر
 بهای وصلی بخوار است در سر هم نازد
 سز میا که سلاست چه شد که رفت بهار

474

دیوان قدسی
 چهره نماید بر لبیکه
 عربت من محمد و تشنه گشت شراب شود
 شراب گزشتوا هم شدان کینا بکرم
 تنهائی کلی کرد آفتابان مهر و گلستانم
 دلم خوش را می شد باین که گویا تو را بینام
 خیال غمزه اش در در فغان سپردی دیها
 مکن در سایه بن خواب اگر اسود گنجی خواهی
 بلال گنیز باشد صحت است صفا گنجان قدسی

ملاطفت که از بودیم به خست طرب باران
 بخت باریک از گذار خوش گشتم
 بشارت باد ایشان را که من زین ارم
 ز گلشن ناله امید از جلوه سپهر من در فتم
 ندیدم در چین آن گل من میخواستم قدسی
 بشارت باد مرغان چین را که من ارم
 ز من نشیند نام رنگ بود باد صبا سرگز
 چو گل بارب ازین گلشن حیران من پیش از ارم
 چو راه عشق طے گردید کجا بود نشان منزل
 چو آواز جرس دنیا که ز کاروان رستم
 ندانم از کدامی روی رسانیدم صبا کرد
 که گل شکفت در رویم چو سوی کونان ارم
 گواهی گلرخان چون عشق قدسی با محکم کن
 که من در بحر ایشا چون سون نیان خنر اقم
 بر نیاید یک نوای غم فرا از خانه ام
 دوشن خالی بود جای جعد درویرانه ام
 گویش دست نوازش سپهر من آسمان
 من کیک بومیم ز آرایش قزلباشانه ام
 که نمی بارد گردون تیره بختی بر سرم
 کردد از روزن چرا تا ریک تر کاشانه ام
 لفت آتش برسان خدیو دارد که بستم
 ز بهر از خاکستر پروانه طرح خانه ام
 تاب بهر آن شرانیم نیست وقت صبح
 پیشتر از صبح میخندد چو گل پیمان ام
 کار من بخنده افتاده بروی عقد ما
 گویش صبا در حجت پیر آف دانه ام
 کس نه بندد آشیان بر شاخ بگری چون
 که فریب جلوه گل از قفس میگانه ام
 از دوزکیهای اهل بزم میترسم لاله دار
 با حریفان لاف نکرنگی زنده پیر وانه ام
 چون میسوزد در محفل حیرن دیگری
 مهر قدسی که گویم قبله پروانه ام

دیوان قدسی

این ملک که با کوه بهر نفس کنه
 و جهان منجلی تو خرد نشان فدا ده
 دست از شمع مدار که از شمع جوینو
 یاد باد آنکه گل در سبزه خلدی نه آشم
 وقت آنکه زلف پریشان خوش کن داری و
 تا شمع در سینه بود اسباب عشقم کو ترو
 تا شمع در میان بهم و قلم چون تشنه
 نه آستین از لطف بر آینه قدسی کشید
 تو که برین کشیدی تیغ من به جانفزا کردم
 نسیم شوق کو ضایع کرد آن دیوی که برین
 قریب الفت خود عاثرم دار دیدم نام
 ز کاشن گل کجدم تا بنامم داغ غم بر دل
 بهالی پستی نیز میوه سخت نمی آرد
 ز جریح از زده بودم رخصت بی دل دارم

که غنچه بشکفت قدیم از باغ بهر کیم
 تا ناله روبرو صدای منی خرس نسیم
 در روز و شب هم نتوانم نفس بکنم
 و نه بهر شمرگان ز خون دل نیایی داشتم
 خطای دل جمع امید داری داشتم
 روزگاری خوش ما که خوش روز بهر داشتم
 وقت که خوش بود که مجلس کنار می داشتم
 و اینکه از یازده خاطر عمارتی داشتم
 بقدر وسع خود دین محبت ادا کردم
 که من چون شمع از خاکستر خود تو نیا کردم
 که یا بیگانه یا از این آشنایی از کجا کردم
 رمی لذت لذت تا چون لب شنیدم
 ندیدم روز خوش تا دامن غم از نا کردم
 چو سیل شعله در کار اینشت گیسو کردم

ز راه کعبه ام مالع نوای دیر شد قدسی
 ز شوق سجده است طاعتی حق افشا کردم

که شمع وضالت بنود قفل زبانه
 که ز دیو خوش بهر سر تا فکرم اودل
 بهنگام نهامی شد ز تو از لبیکه کردیم
 چون بار صنوبر شده صد باره زبانه

که بر پستی دین هم نماند ز گرمی
 امروزم را نذر درگاه چو قدسی
 قدیم و چنان که گرفتار شستم
 عرض دو ابحاره این بسته دل مرا
 که سینه منجر به شستم که گریه میکنم
 جای نمیرود ز بهستان کوی تو
 یکباره زمین نه فراموش کرد
 ای وصل عشق میدی و دیر مبرسی
 اشکم را چون نشاند و مرال بختده باز
 غم جاک خود گرفت خود دل شد خونین

چون خانه نمود و دیر آید رفتن
 عمریست که از دور بجزرت بگذریم
 و لدم نه از رخسارم و نه در شستم
 انکار کن بهیچ که بسیار نشستم
 یکدم ز شغل عشق تو بیکباره نشستم
 بوی گل و لاله به صبا باز نشستم
 گو چو را اگر ز لطف سزاوار نشستم
 یکشاد و کان که خسته یار نشستم
 آنم رسد که نیت و خیب و اید نشستم
 اندر و لکن ز گریه بسیار نشستم

دارد لب لطف نمایان بر غم من

قدسی حرف اینهمه آزار نشستم

بسی منزل بریدم تا شب غم را سحر کردم
 بصر ابر و خوش خوش خا و غار داغ سودا کردم
 از آن دردی که از خودم نهان میداشتم غمی

چو صبح از باغ قمارم جدا من راه سر کردم
 مگر روزی چراغی اگر چراغ لاله بر کردم
 ز بس فریاد شست عالمی را با خیر کردم

بروی یاد چشم گشت روشن عاقبت قدسی

چراغ دیده خود را چراغ جام از شیشه پر کردم

چون غم به جبهه دل نیت پناه
 نه غم که پیش آوردم عشق و لعل را
 شادم که شب بهر تو جویشم ز مقرر ام

چون لاله نظر یافته بخت سیاه
 چون لاله بخت بر دانه با منی بر ابرم
 با سست ز بهر زدن دیده نگارم

چون صبح دوم با هم کسب ضایع می نمودیم
 از رشک بدای سنگت زخم جان کعبه
 از دوستی شعله نگریم که منسپاد از
 محرم از وصل تو کس چون تواند اند
 در چشم من از ضعف نماید ظلمات
 انداخت بر شکم جوهر آتش بسرا بید
 از گریه نه قدسی برادی بریدیم
 نه حالی سینه اشکم بر کند گر چشم فریدیم
 نه پنداری تدارک رشک بر هم میجوی او
 نه نند و کاغذ کند نقاشی گویم هر من
 نه نقد کاش دست کشکان از کاوا من هم
 نه میجو ایدد بیکان زیر آلوده نار بوش
 نه فیض ابر چشم کشد باز از طوبی را

خبریت که چشم من نانش و نمی آیم
 باد حلقه زلفش آید خوش جور مندم
 که نازد المین در حشر و امن که صحرایم
 چه سرخا خورند ارباب عشق بر آمانا
 کجا تاب آورد پیش رشک پدید فریم

برگزشت و اینک تیره در آیدم
 ناخانه سید کرده آن چشم سیاه منم
 چون نیمه تر گذرد آتش ز گیاه منم
 پریشانی باوه خضت را گوا منم
 بر فرق اگر سایه نک یه کاس منم
 انگند نبردان جوهر آوردن جاس منم
 آنم کند تازه ندانم چه گیاه منم
 به عقبات انیکه بر دیو افتد و بر این منم
 بنود زلفش بریشان دل جوهر می گویند
 بدستم چون نمی آید که خلق را نظر بدم
 بدست خواتین شاید بقصر اک تو بر بندم
 گهی لذت چرا الماس بر زخم جگر بندم
 موخه فل مثل که به نهال بیخمر بندم

ایضا
 بر رشک هر دم در چشم مردمان بود جاکم
 شوم دیوانه که ز بخت بردارند از یاکم
 ز بار بار تا امید می نشکند شاخ منایم
 اگر بیند بر سر خاک بر دل داغ سودا منم
 و در اندیشه که چون شمع مگران پاکف با منم

ایضا

مهر تاب قدیم هر خلد میا دارم
نرم آتو جانست که شبیهایی دل
نرم سونی وی آهسته ز پیر زلفان

از لعل لب خرم طبع خام ندارم
در انجمنال نوکلی نتوانم کرد
نرمی که نگین کرده مرا هست مسترفان
ای آتش تنور این چو سپید سر آتش
شامی از دبار کشیدم بدعاسن
خوش میگردد خوش بر شایم از فات
هر کرده دل از شوق فتنای تو کردم
گشتم که نیکو گرفتار جو قدسی

بهر دلی گزیناری آیدم ندارم
شب که بر دیتو از اشک دادم سوختم
با سیر این محبت شام غم تو با شمع
با دل در عاشقی با من نگشتم آشت
عاقبت غم ایداد کرد ازین غم سوختم
خن بای شادایی گل در چین دانه نکرد
بسکه دارم ذوق غم بر جا که درم با شمع

از لعل لب خرم طبع خام ندارم

باری تو نظاره خود شدیم
 آن بهشته ترائی جان بلیغ آبی که گوار داد
 آن برهنه خود اندو این شمع چو قدسی
 آشنائی ختم تو تا توان شده ام
 خلدیده در خم زلف تو ناخوش بدلم
 ز خاک سینه نفل بایدم کشید چو صبح
 بهاد و باده بین سر فرو نمے آرد
 ز مرغ زین کدن از شکوه لب نمی بندم
 بهان یکم کند اظهار میو فانی گل

ای کاش بود از ترنج اول شبنم
 اندیشه بر سبش قصه میباید خراجم
 بمن خود بخیرم نیست ازین برود که گاهم
 چو در ضعیف تر سواد ای آن میا شده ام
 منته ز دست که با شانه مهر بان شده ام
 به بمن ز سحر تو امشب چه تا توان شده ام
 از ان جو شمع غمرا یک استخوان شده ام
 چو خامه گریه تن در سبزبان شده ام
 چو غنچه گریه ولی عقده زبان شده ام

ز حال خویش غمرا روشن کرده ام قدسی

در من بهر خجمن گریه ام آشیان شده ام

در برم طرب باد ناله کشیدیم
 چون مو ضعیف از عقب شاه سواران
 بر خلد گزشتیم و نگردیم نگا
 به راه نسیم صحرای عمر بر روت
 بسند را کوال دو عالم لب سبش
 بهر سینه زاکس داغ بهشتی حستان بود

از شکست شده منیت بے نکشیدیم
 گامی نند دیدیم در کاب بے نکشیدیم
 در میگردیم و در میگردیم بے نکشیدیم
 از روی گلے طرف نقاب نکشیدیم
 منت ز کس از پیر حواس نکشیدیم
 در دوزخ جاوید غذا بے نکشیدیم

قدسی چو شب و روز بهر دیت نگارن بود
 در چشمش از ان سر زده جوانی نکشیدیم

چون شیشه را به پیمانه برده ایم
از نور شمع را به پیمانه برده ایم
بهر کبوتر آن جسم و این برده ایم
این ساغر گران که پیمانه برده ایم
ما عرض آشناسی به پیمانه برده ایم

تا بخت دل رکعت پیمانه برده ایم
از عشق بخت پیمانه برده ایم
از اشک نبود که آینه دل بود تمام
میگرد و از حباب سبزه پیمانه
تا آشنای پیمانه هر کس گمان برده

ایضا

خیمه آسای می باید برای سینه ام
کز برون چون شیشه طایفه سینه ام
تا نباشد بنک بهر خم قضای سینه ام
کز نه عمر شریف شد در تنگای سینه ام
آنکه میزد خنده وی بر چاکهای سینه ام

زخم ناخون که بر آرد و دلی سینه ام
از بخت ناخون و عشق از درد کین سینه ام
و سعت دل بیدم چون غنچه شهاب سینه ام
غم خرد دل تنگی آرد تا بهر جانگیز سینه ام
ویدم منم از درد پیچود کینه دل در عشق سینه ام

ایضا

خانه صحن شود از روی توام خانه چشم
راستانت فرود رود چو خانه چشم
دل فرو گیر تر از گومنه کاشانه چشم

چون بسوی تو کشایم در کاشانه چشم
بسکه ز خاک و ریت چشم آینه چشم
به تماشای حال تو مرا جائے نیست

ایضا

دلی

بنور و مجلس با شهباز چراغ مردم

حسبت بگریه تو نم نم می از ایاغ مردم

دانشسته تا دم را سوز و پندار خست
چون بگل نماند و پندار از دایع طایه دایع
و حفظ مال که گنهم نادر دست نه بند
هر جای خوی خور و زدی حال مانسوز
هر خنده غمی قدسی خیان بر صفا
ناول بر آتش غم جانانه سوختنم
مارا قصر به شمع میسرت و وصل گل
افروختیم و در جسم کعبه صد چراغ
خون جگر ز شیشه کشیدیم و از حد
آتش زدیم و در جگر عاقلان از رشک
انجمن نمی شوند با آشنا و منیا
انشب که یاد و فکر تو همان دیده بود
قدسی ز حرف خویش نه بلیسم
بر سر کوته عمری شد که ما افتاده ایم
ذوق صحت را غنیمت دان که نه جویم
سوی شتافان نمی آرد نسیم بر سن
بسیار غم خوردیم در عالم غم دیگر نماند
شبهه بیگانه ای را هم نمیدانند که چیست

هر لحظه آمد از من بر سر سران مردم
سفر دیگر ازین نایس عشقم بدایع مردم
بر خود جهان نسندم بهر فرایع مردم
گرد و ز شیشه مار می آید ایع مردم
گر ما دانستیم نیز چراغ مردم
از رشک جان محرمه بیگانه سوختنم
از کعبه از لیل و پیر و انبیه سوختنم
نایک بود پنهان سوختنم
چون لاله دایع بر دل بماند سوختنم
این دایع که بر دل بیگانه سوختنم
از اختلاط مردم بیگانه سوختنم
مار در شمع ماه بیگانه سوختنم
عمری دماغ بر یک قشانه سوختنم
دست و پا کم کرده در دست دیار افتاده ایم
تا کشائی دیده را از هم جدا افتاده ایم
چند روزی شد که از طاعت صبا ده ایم
گویند ز غم و در دست گنا افتاده ایم
عمر ما دنبال آن با آشنا افتاده ایم

و کوه ان قصه سی

دیده را در عشق ازین بر در شکیلا خواستم
وصل محترم و طعنه خست دیدار بود
شکر نعمت گریه نمیداند چو ما گریه او
حسرت آلودگی به نیست دور از دل
چند چون پیروانه بر هر شعله ای بر زخم
تا بشود روزم شب و دست بر هر خط
ضمیمه طلب بطلب خدای غنی
اگر روز آردل آرای خود افستم
ز سودا می دو عالم باز بسا ختم
شیر گرم است چایر آستان
نگه دانه گریه خاک کورست
غریبان را دهم در دیده ما را
بندای فلک است قدسی
من زهره و نور افشان شعله آسم
بزم میکشم خواه وطن خواه غریبی
بزم بهر آنی که نوکبار گذشتی
روزی که مرا رفت بزم افتواز دست
بزم بهر چه میکشم نظر آلوده بخون

ایضا

گر میکشیم و در طوفان از بند این خواستم
یک خفا آلوده غدر صد جفا خواستم
عشق میگفتم دو دیندوا منجوا بستم
لکله در زری کوشتن را بار سنا خواستم
آتش مخصوص این مشت بگیا منجوا خواستم
آبخان شایسته بخت ما که ما منجوا خواستم
مدعای بزم خلاف مدعا منجوا خواستم
بدست قطع خود را می خود افستم
زمانه گریه سودا می خود افستم
بیا و آن روز که جای خود افستم
شوم ز بجز در پای خود افستم
ز غربت گریه سودا می خود افستم
که من دور از تمنای افتم
دل در شب مهتاب ز بی زور سیاهم
هر جا که روم روزی بر قست گیاهم
چون نقش قدم تا باید چشم بر آسم
خبر بد فلک برین دیر بخت سیاهم
خون گشته زهم خوانگی اشک گاهم

کرده با نقش تو چون نقش خرم با نام
 و بیابان بلا کو بذر حقربا شمس
 بستم شتاق نظر و قل ز بان امیکه دود
 خوار می عشق خاتم ز نظر ما افکند
 چون نهائی که واقع قدش آب بوزاید
 من و من چون جو صحراروم از شهر آید
 شمع وارص نمایی پیش پروانه
 قید پادیده لذت پرواز دهر
 نه چو جم جام شناختم نه چو خضر انجبات
 کی بغیر از دیدارش اندیشه دیگر کنم
 حال در خاطر نشان او کنم روز وصال
 همچون خیال عاقبت بنام بسوزم خورشید
 از جمال غمزه است چون غنچه بر اوراق دل

میچشم نیست که حسرت بخورم بهر عالم
 هم بهر موبکه روم بعد دوازده بنا
 صد سخن مدول و در پیش تو نیست لایم
 که در آئینه بناید بنظر تر تا
 هست در عشق به ارسال دیگر ایستادم
 آهوان تا در ذراه پای مستقبا
 آشنا کاش بهر سید عالم
 ترسم افتد زمو اگر کبشانی
 کرده خون ماه کشتی از غمده فایده
 چون نظر بر جاشوم گزیده ترکان میر کنم
 که در نظاره ام فرصت که چشم تر کنم
 ناخود خنک دایغ را مرهم خاکستر کنم
 روز شب عشق خراش آینه با خنجر کنم

سودنم قدسی و استم کم مانده جانا کی
 این گفت خونه انباشت خاکستر کنم

هرگز سرم وصل شبی جانکرده ام
 از نا ابرشته ام لب بلبیل سبا که
 تکمین گر که سلسله خیال وصل
 تن در دهم بهر خویش مباد از خضم

کز رشک غیر تو نمپا نکرده ام
 اگر غنچه را ز دل کوبی و انکرده ام
 شرمندگی چشم که بدار انکرده ام

ایطبا در دوزخ میسجای نکرده ام با خوش خاطر من ز هر چه بچنان نکرده ام ایضا لب چون بلیل شوریده بر فراز میخوام زنی اندر بلین و خاطر ناشاد میخوام غم تو کزده حاد در دل مبارکساد میخوام همه داد از تو میخوام اندر من میخوام غم دشوار از سخت فرماید میخوام	بر ما رسم رسیده بمرگ و زرنیک میخوام یک تنک حاجتم و بمنزل نیمبر میخوام و از قید آسایش و عشق آرد میخوام لعلم جو کرده جامم دوش عالم را نمیدانم دلم با بود آسایش بقدر عشق افکندم دلم با رخ مننداد تو بخشم الفتی دارد دل منجست کشتن مارا چه باشد کیستون کن

خوشم یا سایه دیوار در کوی تیان قدسی
 نه کشت بوستان نه سایه شمشاد میخوام

رسوز دل جگر شعله کتاب کنم بوقت دیدنش از بسکه اضطراب کنم ز خون دل قدح پر شراب کنم	سند و ازیر آتش خواب کنم شود ز کذب نظاره چشم من محروم بیاد لعل تو شبهایم بزم مجوس

افضا
 وله

غمت چرا نخورد غم برای خوشیستم که می برد همه عمر از قفای خوشیستم بزرگ بوسه بد دل جانیستم	چو ز عشق تو کرد آشنای خوشیستم دلم چو یافته دار کوچه پریشانی مرا که مشبه دیگر فرید دای گل

ز بسکه که غلج و مراد میبودند است
 بر من بجز دوستی نیست چنان چنان
 برای کشتن چمن مضطرب نیم خوابم
 نماند ز بال که چو پیرس بر فغان زدیم
 زنگ شکسته حال محبت بود از آن
 تا دیگران همانهارند عیب مسل
 در کوی یار عمر با فسانه صرف شد
 هرگز عشق ناله یا این اثر نداشت
 من بعد با حلقه زندان چه سود کرد
 طالع حجاب دام نفس در نقش شکست
 شست آبدیده نقش عمارت ز روگار
 خوردیم باده کهن از دست نو خط

البته که تجل اندوای خوشیست
 که در آتش زنده بختی خوشیست
 چو شعله رقص کنان در هوای خوشیست
 آید
 بگو یا برای ناله گریه ز زبان زدیم
 خبر من چو گل به بیت باد خمر افروزم
 دامن به عیب خوبی خود در میلان زدیم
 تا فغان خواب بر مژه پاسبان زدیم
 تیری چو کودکان ز غلط پیر نشان زدیم
 چند آن که حلقه بر تو رسفت آسمان زدیم
 بکنار که بشهودم از آتش نشان زدیم
 نقش دیگر بر آب درین خاکدان زدیم
 آتش ز رشک و زول پر و جوان زدیم

قدسی ز بی نشانی خود چون زبدم لاف

بر سینه مهر داغ زبهر نشان زدیم

هوش پر خاکدست عرض چنین میگردد
 کن خیال تو با مننه گمان میگردد
 من چه دانم که مثنی شود وصل تو کاش
 نهبت خرمی از بهر دو جهان بزمجو است

در چنین درخواران سحره گزین میگردد
 در دل آینه چون عکس کین میگردد
 روز اول ناله باز پسین میگردد
 که باندازه ناله خیرین میگردد

عشق میگویم و ز شماره کون میگویم
تا نگاہ علیّه بیو پنهان از کون

عمر با خدایت دل میزنم و بس
در لایه دیده خود دل دوش میزنم

دلیفان

سحر اتم از افسردگی کار و بار خوشن
گویم بدو ایعدین ملک کسی گردد غمت
در محفل روحانیان گرد میبار یک تر
با آنکه محرم در زبانی گلشن صفت
عجم نمیشد صرف خود گرد و دوشی ملکیت
چون خود بشی بختی استم گردم گرد کوی او
که فضل گل چشم خیران معذور و از غیاب
حیف دست جدید برگ گل جولان ناز
روزی که چون گلشن تیان بل گلستانی

کوشش با آتش زخم در روزگار خوشن
با تیغ کشتم گردش و وقف فرا خوشن
با نغمه سپهر دل کشید مطرب ز بار خوشن
سر گردیدم تا میم گل در کنار خوشن
بر شاخ چون نازد عجمی گرد ساز خوشن
سر جانظر اندازد انجم کشتم دو جا خوشن
من عاشقم سر داشتم کشتم ابر سار خوشن
خارم بدور افکن مرا از رنگد از خوشن
از پاره دل بر کنم من هم کنار خوشن

ایضا

وله

دور کوه دشت بهین شود انشان من
از یک صفت تن بتا نشد زبان زدم
گمسه بیونیم چون سیم دیدار شست چر شب
در غیر هم که سایه خیر ایا تو بهر دست

ای لاله داغ کاش تو بعضی از امن
شد ریشه ریشه چون قلم توی زبان من
که سوتی غلظت منرا استخوان من
دنیا کس میابد دل بد گمان من

یار بستاند کوشش کسی بر فغان من	هر ناله که ز برای تو باشد گران ساخت
سجود ز جوشش بود سر آن رسته جان من	سر زخمه آن محبت گرا آیدم به بست

البیت

پیش سبیلان بستاند چه خواهد بودن	سینه پیش نغم جانانه چه خواهد بودن
غیر سده بلبلن و پروانه چه خواهد بودن	شمع و زخم و کل بر سر بازو که نیست
سعی یار و حور و سایه چه خواهد بودن	از دل ماست پریشانی ز نقش و رینه
مجلس آراکی بستاند چه خواهد بودن	بی حجابانه نهند لب هر کس لب خویش
گشت آتش زده را دانه چه خواهد بودن	اشک که محم چه غیب که بنظر ناخوار است
اینها ز دوسه پروانه چه خواهد بودن	سجود بود و سلطنت روی زمین
سجود و دهم نمر زانه چه خواهد بودن	خسب زار و خب از یار چو دیوانه عشق

البیت

روایت واره

کز پریشان خاطر ی بادش دهد تار او	میشود هر دم پریشان زلف بر خسار او
کز گریبان گل دهد و من چو کیم خسار او	از بایان محبت سر کسر بگذر جو باد
تا کند چون ناتوانان تکبیر دیوار او	بر سر کوشش مسیحان به جیب آرمی او
تا آید می خند سازد رخت بر دیوار او	باغ امید در آرم من نماند میوه
با وجود آنکه عمر من یود خود و صبر او	خشت خشت خانه گل را احسا بر باد او
صبحی هم چون که در پایش ناله در کار او	در میان خنده و ششم کل ششم شد بر او

البیت

ایضا

روزم سببیه شدیدی آفتاب شود خوای رسی بچسبستان خراب شود دیگر بخورم غنیمت دل کو خراب شود چون نشدگان فرقتی این شراب شود	هم نخل کی لفتی آفتاب شود لیقوی بشمار قرب خراب بشود نیمه این خراب شود کون نیست به کسی لب تشنگ بایدم ز جهان غم مرا که

قدسی کسی که او قره تر میکند
کو چون بناب شش ازین سرم آب شود

برو کیف

ترا که گفته بود که در بره جراح من که جریاله ببالین من جراح من نیم گرم من من من من من چون تاختی ترخی من من من من که بی بیاله جو کس قدم بباغ من عند لب شدیدی دست زد بباغ من	بدل جو در زاده می بسینه دل من و ختم دم رحلت بیغوش من بود نزار گلشن جان عطر پر من بود نغمی جو نازه نگردم بهر آتش من سپار آمد بابل بناله من بود لشکر تربیده طعنه دور کرد من

ایضا

عمدت کز وفاس شکسته بود دو جان صد آشنا شکسته بود چاره که مرا با شکسته بود رتاب من شکسته بود	خبر بود تو دین شکسته مکانی بود خب شکسته ناله جگر که با شکسته سپهر که شکسته بود شکسته

آفتابش که در بیک شسته ام ارد
خوبیت کس با غم سنگ
که تنگیده و لم شکر آباد
یارب که شکستگی مینماید
یارب زرق ناله ام با

کین شیشند بعد غنا شکسته
صد جام هفتان نما شکسته
بازار کلیسیا شکسته
آنکس که دلی مرا شکسته
بشکسته صد و عیان شکسته

هر کس که بد بزرنگ قدس
داند که دانش کجاست شکسته

شاد باش ایدل که خود را خوب سوا کرد
هر که از غم شش سوی تو دار و خاطرش
شکر از خسان تو چون آرم بجای غم که تو
دوست در دامن زهر بادانی اجل
و ای بر اینندگان روزگار آسمان
و غمش لاوت صبور می میری ایدل بر

چون نکو نامی بلای رازم کرده
آفتابی در دل نه زده جا کرده
چون دل عمری برای من نهیا کرده
خوش ندوکاری بر او خوش پیدا کرده
گر گنی باد بگردانیم آنچه با ما کرده
دیده خود را و ما را بر دو سوا کرده

ردیف می
و کله

یار بے پروا و ارا از روی دل بسی
جانم در دل غم می پر و انظر دیگر
با و غم گر چه پایا که در تنها به نبرم
کوته زاری شیم باو کعبه فطرد دور

کار خوانا بود یا یا چنین مشکل بسی
گر چه باشد شمع را چونیده و محبت بسی
و فتنه آتی که خوش دیدم روی
سودمند با نمی مرا در راه این

کریم و سیر اند جاویدم رسته ان شکر ان شکر
بهرگز از راه حسد هم جویند کنی خاری بخت
نبویدی خوشم نا کامم گام استنداری
شیر ناک دینی خوشگوار است مزاجم را
بلوغم انشب اواز حسن خبر دیک ای دل
خیان اصل نین بهتر از وصلش گندام

کی دید حاصل جویند بخت بر گل لبی
راه طی کردم بترکان اندامی تحمل لبی
دل را بهی سر انجام بر اچام استنداری
حریفان را می صل تو دو جامت بنداری
زین تا محفل مقصود یک گام استنداری
نشاط نشاء ام در باد غلام استنداری

از دل خانه قدسی ز لب سید زبایدیم
بچشم خلقه توحیدشان بدام استنداری

بهار رفت و چیدم گل از بری روی
کشاده روی بهر دستم جو آینه لیک
نر ضعف بر دل مخرج خود گران شده ام
از ان مفید فعمم که در ضعیف
جفا کشیدن فرما دگر قبولت نیست
چون شمع آید در خلس بار استنداری
چین بنگفت از دها خوشی بر نمی آید
چنانش بگمان از خلوت خانه چشم
براده و سقان زان دینده بر دیوار دارم

گدشت عید دیدم بلال ابروی
چو لبت آینه از گس شیا فقم روی
چنانکه خشک شود بر چرا جی موی
از خویش در غلط افتم تیار کیسوی
به بستون روز در آب و باروی
دلم سمنر استخوانم شعله دکار استنداری
فقس لبوت مزغان گرفتار استنداری
چنان آید کجاست بخت بدار استنداری
در بری میرانه چشمم چشمم بدار استنداری

دیده آن قدسی

همی با هم ره برون شدن از گوی چری
بشعشع آید ایسانی برین هم
از دل بر نگیرد که اند شیب نجاری
بطلو غانی بچوش آید عالم در خروش آمد

هوای صید بکده بگذر آستانه
سرگرمی می پرستان ز پیا آید
مضرب وقت مردن بامید وعده مار
نوع غافل ز قاتل چه روی بنیایش
بروای جوان ز پیشم که اگر فرشت که روی
بروای صبا بشیرین از زبان گویند

از ره بخوابش دل نشیدا چه بروی
در دل گرفته ام در و بام تر از رشک
خواهد کشید پیده ز رخ گل بویش
یوسف نه تو طاقت زندان ترا کجا

که چو شمع آتش بر آید از گریبان کسی

میدید

هر کوره نبود در پیش و کوه از است پنداری
بخشش تا با آبی شمع نو یار است پنداری
خاکش می برد از من آید است پنداری
سیر شکم تا توان جو ناله بیدار است پنداری

نوک صید فغن گیر تی شکار با پیا
نوک مر دیار سانی بجا و با نیانی
نوک شمع خیرت به نمرام مانها
بهین گشته کدی بشمار با نیانی
نیکو چو خوب روی بوجا و نا نیانی
که شذی چو یا خسر و بمرار با نیانی

که عاشقی بگوئی تمنا چه پیروی
دیگر بیان بهر تماشا چه پیروی
ای باد صبحی دم بقا صا چه پیروی
ای برده پیش اسم زیتا چه پیروی

به که باشد کبرتش در طوق قهرمان کسی

مقدور خواهم ندمم تا آنکه دعوی خوی
 که چندی نماند که ام قید گیران کند
 این را شنیده ام هر که باری خود نمیکند
 آفتش جانشورند نام کسی غیر از تو
 از هر بقا بقا نیست بر روی سانی دوا

کر سر و زنی جز او سجد امان کسی
 سرین لای بود چون تخم ازندان سنی
 بر نگرفتند اسیر از حقیق گریان کسی
 هر که سودم جویم دایم بر جان کسی
 این فتح تر کشم نباشد خشم گریان کسی

الخصائص

بخیر و از دل مرغان بلوغ افغانی
 بر از عقده از دل نیک خدنگ کشود
 ز شیر عشق اسیر تو آب گشته بگر
 بجز حریف در بیان نداند آنکه بود

که ناخن بر بند بر دل پریشان می
 فرو خستم چمن غنچه را به میکا سنی
 که بشد ز دایم تو سر حلقه خشم گریان
 چو شمع تا نفس آخرش گریان سنی

الخصائص

ندیدم در چمن هر چند که دیدم سر خار
 نه بر آردی را منم صبا باغ را دایم
 چنانکه افتاده از کار بهر لای چناری
 قضای سینه را چند آنکه بنوح می یام
 نگاشته ای دایم بر گوهر ساقی و خوش در مجلس
 ز رقص و بازی توانم بریدن دل سانی
 ریش و پیرهن آمد طریق عشق و زین

که در سینه مجروح لب لب است آزار
 سر اینی تو شدم از جامی گل خشم ز گل آزار
 که غم از دیدن رویش نمی آید زین
 ز باران بدلی نرو یک خیم از باز آتش
 نمیدانم که آتش که در دامن سو ختم بایه
 که بر روی عذاب به دارم دل تیراک
 کنی مشغول بسجی کی در بند ز نار

الخصائص

نکده هم از سر و دست منبت طشش زلفی
 بسوی من نظر آخر آن جان بستند
 فروغ قیامت علی هر کس آنکرم
 درین زمانه جان روزگس نمی تمام
 ندیدم از در شنگین دالان روزی
 چگونه محرم این بوستان شوم که بگو
 سر نزار خندارم بهیچکسین اقدسی
 ز روی دوستی از غم بگذر دشمن روی

نماند در بدم جان ز خسته گل
 نشاط تنگدلی در چمن خزانم باغ
 بعد گیسب پس از من شوم که با هستم
 چه حاجتم بچمن چون همیشه هستم
 ورنه گل رسک لبند افتد زوای چون
 نیستم بلیل ناله بر نفس در گل
 هر سی عیدت عیال چون سیای چوین
 دل بخواه از یک شعله خواه کلیم
 دوست آنم که صبح وصل گرم دامن
 هر کس آنم که صبح وصل گرم دامن

مسکن در بوستان باغ لیلیان شوم
 تا دم مرادن فغانم در هوا ای ملک
 نو نگو نامی و من نام دو دم عیب
 بخودم و از دگر که قطره گریه ساعرا
 خیز آنم که شام بحر گیم که شسته
 یوسف کس بودی پیر این پیر که ارد در نه

ای عند لیت منم هم آواز گیتی
نگذاشت رنگ و بر نه جانش نمودی
شونده صوفیه بر طب غم نگه گوید
قدسی ز حال نمونش اگر بیا
در صفت علی نه پوشت و نه چن
بی فرا خدی که خانه زادی دایم
و نیاز مطلوب خالیب دین نشود
یا رول عارف نشود و هیله در هر

خوابم عدمی که پیش ازین داشت وجود
در نه عدمی که بعد ازین خواب بود

دل از سر نوی یاد بر خواسته به
قدسی جوهره خاک یکسان شده به

ای دل ستم و خفای منم و بدی
همگانه و نهایش از تو بر و نزن همه

دینار با غم است تو دسان گیتی
از اگر گفت شیفه ناز گیتی
آتش برت شعله آزاد گیتی
نحوه چین هم فوینا گیتی
در خانه حق مراده بجانش سوگند
اشک نیست که باشدش بجانی فرمند
دل پرده آن شیفه دین نشود
آینه ز عکس مگوه سنگین نشود

کین هستی بویخ را از در راه بنو
سینه بصدتر اگر گفت آتش بنو

ران آینه این غبار بر خواسته به
انجون گرد ازین دیار بر خواسته به

درا آینه ات صفات مردم دیدی
قدسی دیدی و خفای مردم دیدی

در حالت نزع تو به گزاف نامم
در حالت نزع تو به گزاف نامم
رباعی
رباعی

خود کرد بطاعت اگر چه اول زانم
خوی طلب است و لبرم و اگر چه مهر
رباعی
رباعی

قدسی بدلت هوای کام است هنوز
آسوده دلی تهی عشق منشو
رباعی
رباعی

از نادانی تقید کن در کم و کاست
تا دست چپ را بت زبدم دانستم
رباعی
رباعی

از عالم اگر عمل نیاید بارے
در سینه بی عمل بود گوهر علم
رباعی
رباعی

عالم که اولد آتش بدست آن را بیک گفتی آن رخه کشد ایما شد	نستناختگان نیکو و بدند آنرا
باب که فیما نه مختصر کنی ما را آهی یاکی فردی نگاه تو محال	صد خورده بیک سر نظر کن ما را
گدازنده حقیقت عالم را بکس زو بخمال که سر گشته بکن	میوند بادست آدم و خانم را
چشمه نیر شک لا آگه کن خورشید را ایشکم بکشد از خفته چون فرزند است	کوی که بهر قطره دم میوند است
از مرغ چون بگل بستر ادر قهرم آتر که نظر بیدخ باره یاش	بر شمع ز پروانه گرفتار قهرم
شب از توجدا کار دم شتون بود ای نور و دیده دیدش دوش	بر چشم نرم هر تره صد سوزن بود
اخی قد تو نسود چمن دلی سود اخی زلف خود تمودی بار را	بر دی تو گل گشتن بنک و روئے عذریم بید پرور پریشان کوئے

بیهوده و بین و یاز برون تاسک رونگار و خوار برون تاسک	بیهوده و بین و یاز برون تاسک رونگار و خوار برون تاسک
این سر بر سر است این سر بر سر است	این سر بر سر است این سر بر سر است
در درون قوه خدایه که میراست این این بقل از چنانچه شد چه بگوید این	در درون قوه خدایه که میراست این این بقل از چنانچه شد چه بگوید این
این نکته سر بر سر ما گم و مارو گوشتیم بر استخوان مردم واد	این نکته سر بر سر ما گم و مارو گوشتیم بر استخوان مردم واد
عزت مطلب سر بر سر ما باشد آن سر که یک سر است بالا باشد	عزت مطلب سر بر سر ما باشد آن سر که یک سر است بالا باشد
سر و سر بر سر سر و سر بر سر سر سر سر سر سر	سر و سر بر سر سر و سر بر سر سر سر سر سر سر
سر و سر بر سر سر و سر بر سر سر سر سر سر سر	سر و سر بر سر سر و سر بر سر سر سر سر سر سر

بہا آگہ ز کو کجایر بد بیدار از آتشند	بہا آگہ ز کو کجایر بد بیدار از آتشند
در جمعیت بالاسے ز میر ناپو آید	در جمعیت بالاسے ز میر ناپو آید
چرخ زنی ز نو در زین خالیست چرخوز	چرخ زنی ز نو در زین خالیست چرخوز
پر لار و فاسے نو چنی نمد و دل	پر لار و فاسے نو چنی نمد و دل
یا نموتیخ نہ میر و اندام سے آید	یا نموتیخ نہ میر و اندام سے آید
شوشے گریہ زادی پنجا ز کبر کز	شوشے گریہ زادی پنجا ز کبر کز
ای صبح ز بعد آفتاب کو کجاست	ای صبح ز بعد آفتاب کو کجاست
مردم منور چشم حیرت نگران	مردم منور چشم حیرت نگران
کوچش که عقل را کشتد منج ہوس	کوچش که عقل را کشتد منج ہوس
بالفس بخر خبر و غیب از کس	بالفس بخر خبر و غیب از کس
در داز چنے لازمہ حرف ہر دست	در داز چنے لازمہ حرف ہر دست
وز زیر فلک شکستہ رنگے عام دست	وز زیر فلک شکستہ رنگے عام دست
ہر گو شہ خرابایت تو سنی دارد	ہر گو شہ خرابایت تو سنی دارد
در سلسلہ عشق چو خون مانہ بند	در سلسلہ عشق چو خون مانہ بند

رباعی

رباعی

رباعی

رباعی

رباعی

رباعی

دینار شست و مکنوز نه دست دارد	سیر که بونو بخت بدو تیر دارد
نیز بزم خفا کشایش کار جو	هر جا که محلی است خطا رسد دارد
پی یار می که کسیت قدر نشود	هر چو نیکتی سے مینس نشود
محتاج بنوا دار تی یار است مید	همی فیض سحاب قطره گوهر شود
که از دل تو غمی تراوش نمیکرد	خون جگر تو غمی تراوش نمیکرد
گر آینه وقت قلبی مے بود	آینه دیده می تراوش نمیکرد
گر بنومراره نجاتی مے بود	دیده جانم سازد نوای مے بود
بیگانه نمیشد م نه نایبی جهان	در صحبت شان که آشامی مے بود
از باده عشق هر که مبهوش افتد	نار و زهر او که مبهوش افتد
عاشق بلامت نکند ترک عشق	کس بچوباب سرو از خوشش افتد
رویک جهان بهر طرف نگذارند	سر رشته همه تو رکفت نگذارند
از سینه ایل را زاید که دگر	پرو در دن گوهر کسوف نگذارند
خود که حساب خیر و شر نمیکند	عذر گنه از گنه میسر نمیکند
رو ناریخ کن بتو به خود را ز گناه	رو در که عذر بر تو پیری بگیرند

روز می که عشق از خون و چرامی شد کار می که آنکه شود و خدا گریه	روز می که عشق از خون و چرامی شد کار می که آنکه شود و خدا گریه
زین بر چله که طوفان نیرنگ دارد سازمانی که بی اگر پیش از هر	زین بر چله که طوفان نیرنگ دارد سازمانی که بی اگر پیش از هر
از و فصل تو ام بدل سر و سی مرید با این همه به یاد که کردی از تو	از و فصل تو ام بدل سر و سی مرید با این همه به یاد که کردی از تو
شعاع هم ز کورست ترا شکایت کنیم در هر راجه خلق بندیم و در نیکنی	شعاع هم ز کورست ترا شکایت کنیم در هر راجه خلق بندیم و در نیکنی
شد شهره بشهر باده بیای من با هم به بلام نمی پرزدارند	شد شهره بشهر باده بیای من با هم به بلام نمی پرزدارند
بیا که خبر نهال ز ابرم داری بیا بخت را ایضا بیک نه بود	بیا که خبر نهال ز ابرم داری بیا بخت را ایضا بیک نه بود
بیا که ز دست بر گزینم صده پیش بر جو که از از تو بر من نیکی	بیا که ز دست بر گزینم صده پیش بر جو که از از تو بر من نیکی

آن که ازین راه غلط می کردی در این راه حق را نیافتی	ناله و گریه نمی کنی و ستم را بیهوشی
آنگاه که در خفا بگریه بر خنده که قیاب میخندد	دانی ز حقیقت مسکینان این عجزه چون مقام خدینان
در سفت فلک از خیر و بری کو عمریت که شب میگذرد و روزی کو	در نیم جهان مشیخ افروزی کو کوی بیابان و دینک و روزی کو
از وقت غم ایام چه میداند چیست از ادگی و دام چه میداند چیست	در سینه دلت کام چه میداند چیست زخمی که غم است و آفتاب نیست
ای بی زحانت بگویم چون شد ناخن بدلم زود کفش پر خون شد	گویند که دستش ز خاک گلگون شد چون شانه برف خویش دستی بی شد
کمی که می عشق را بود یا یا نه هر چه دیر آتش زنده اما نه	بسوز حگرم نمی برد دریا که چون لاله که از خدای منم بر برد
بر و برین جسیج بر سرم نخ بندد از خیر ای وجودم همه از سرم بر بندد	در دلم ز دنی تو ای ماتم خندد با تشنگی بی خوشم که کز ناله کشم

یہ ماہ کیم کرد و بسند شو
از خانہ بر دین نیلیدار بار لکر
چون صبح بر آفتاب کیم سیر
نقد نقدی بگریز تو ماہ

کیم تو موند و از زرد زخمت
ای عشق اسیرده اند خلق بنودل
تو شمع شید و ناله امید هست
گر کوزه با بر آید از آب دست

آن غم که کار بر صبا افتادش
هر خند شکستہ دارد گل ردا
از بیل خویش یادش خواهد آمد
چون کدو رسد روز شد بدین

آہما کہ خرم عشقان از نا کامی
من نام و تحت زده مرغ سحر است
پنهان ز نظر کنشد بے قرار
من سوزم و پروانه کشد بزمای

جانی نیست کہ در آتش جانانہ خست
عاشق همه آن کند کہ معشوق کن
بی گری با دہ پیچ پیمانہ خست
تا دگر گرفت شمع پروانہ لب خست

در دینہ غار نان گل و فدی گیت
دورن منع درشن نماید
در محفل وصل ہم و امید گیت
روشن بود آنکہ نور خورشید گیت

در این قدسی

عاشق منم آن کند که مشهور است بدو که گفت میخیز و آنرا بسوز

رباعی

در وید که عارفان گل دهند گیسو
در محفل وصال هم و افشید گیسو
روزن متحدش نماید در نه
ریش بود آنکه نور خود

رباعی

از بایع تو اند که سمن گیسو است
از زینت اگر هم و اگر ایست
در خانه اگر نه از روزن باشد
آخر همه را چشمت بکشد

رباعی

هر چند که تحت دمی باید گیسو
آسان نتوان قبر ستم و بد
مقر امن ترک دو جهان می باید
که خویش توان برید و با او

رباعی

شیدای عشق در جهان بسیار است
عشق است که یک آنار و صد بار
آمیخته قبر و لطف با هم
یک و نه لیدر آشتی و بکار

رباعی

هر چند که در از تو پیش نیک است
از دست بی باستان و جنگ

بگوشه منیر آباد و نیست به خراب	سطر بدی شام و نغمه منیر سنگ

بآنکه سبک تر تو درین نیست	بگوئی که خنجر آرام مرا آیین نیست

نخاست نگذر که در آشی از صبا	بیکینی خواب آدمی نمکین نیست

سینه دلم بدیده تر ناز و	هر غموز من بعبود دیگر ناز و

دولت و دولت بدیده دار و دیده با	دریا بصدف صدف بگو تر ناز و

چیز بیکن خویش هر کجای گیرد	از منم فلک خفا بانی دگر گیرد

بعض قطره بی بهاک در بحر وجود	گیرد صد فش مفت و بهائی گیرد

رباعی

وله

کی چرخ فروغ اختر خود دارند	نگر مهر چال روز خود بداند

از قدر منیر ایل منیر نیست اند	کسی بجهان منیر گوهر خود دارند

خاتم الطبع

در وقت آغاز و انجام ستایش بلاق من فکایت و سرشتش
 نوریت ایندو اقسام اید این درود بر سید ملکین جهان طراحت
 آفرای کز این ایمان اید بنویسند و بنویسند و بنویسند
 حکمت روح پر و پشام بنویسند این رسا و کز بدین
 شگفتی عنوان به این سخن جویشند دست و پا چون
 بعالی تازه و سیده را معنی گلشن بنویسند و نگین
 و لیوان قیامی این است
 طبع و طبع بوستون العا شقیین
 تاریخ ۳۱ ماه اکت
 بانجام بانو جوئے لال
 ساکن شهر کنگو محله
 حکو افندی من
 طبع و طبع

ق ۲۱
ن ۲

DUE DATE

۸۹۱۶۵۱۴۱

دیوان اقدسی

[illegible]